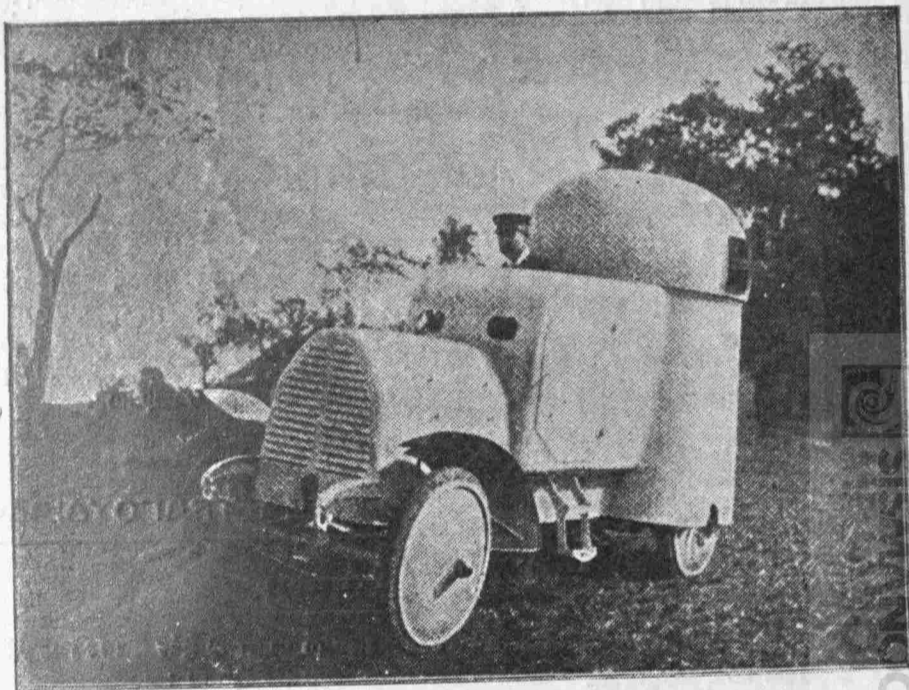

'Ασ' Όλα

Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

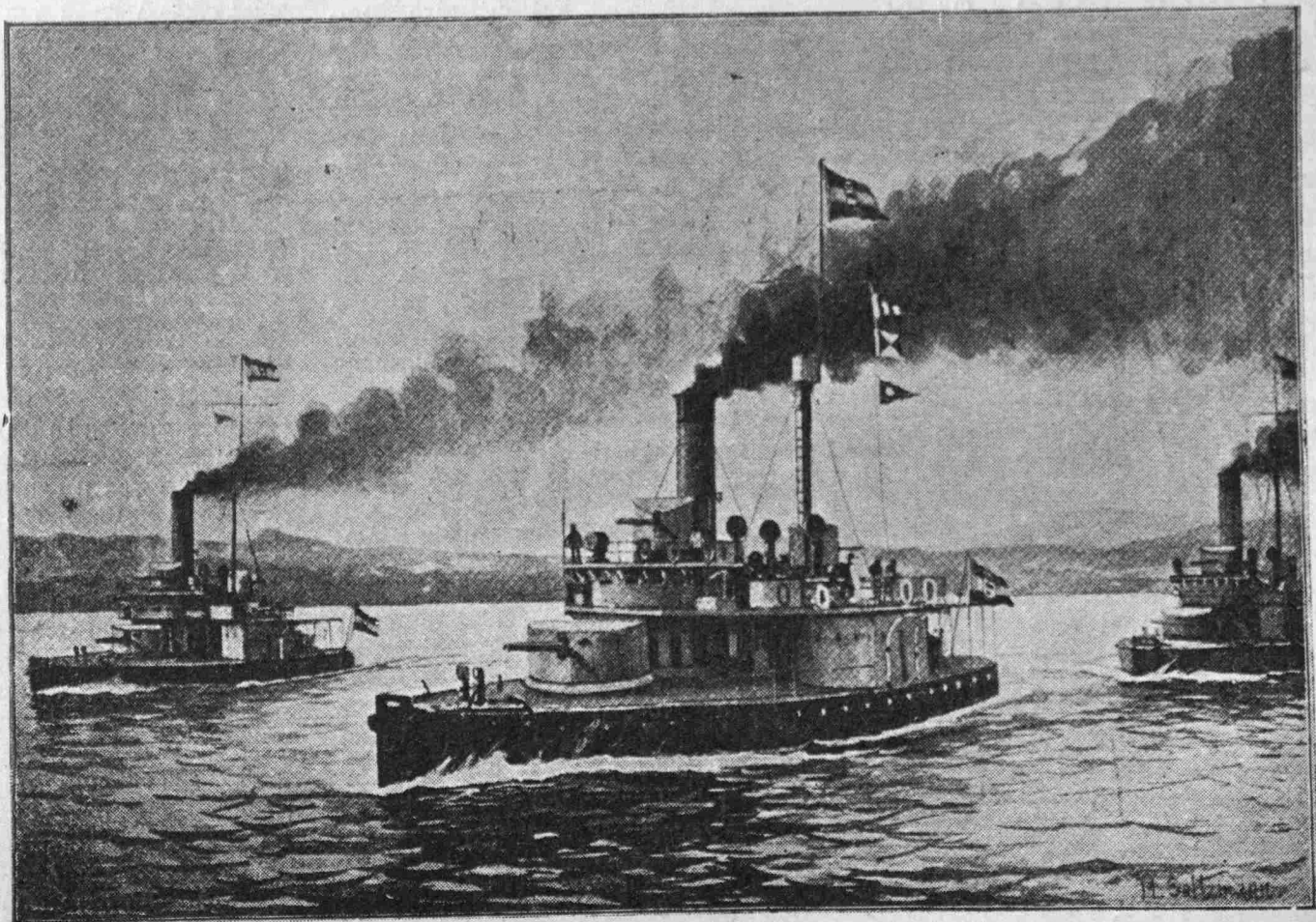
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Φωρηκτὸν αὐτοκίνητον.

Ἡ θύρα τοῦ σιδηροῦ πύργου τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἀυστριακαὶ κανονιοφόροι ἐν τῷ Δουνάβει.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΠΑΛΗ

Ο Απόστολος Παύλος, μὴν τοὺς ὀπαδοὺς τῆς θρησκείας τοῦ Ναζωραίου εἰς τὸν μέγαν κοινωνικὸν ἀγῶνα, χαρακτηρίζει ἐπακριβῶς τὴν φύσιν αὐτοῦ καὶ συνιστᾷ τὰ μέσα, δι' ὧν θὰ καταστήθῃ δυνατὴ ἡ ἐπιτυχία.

Ἐίχε τότε ριζωθῆ εἰς τὴν κοινωνίαν ἡ κακία καὶ ἡ διαφθορά, εἶχε πλέον προσκολληθῆ ἡ ἀνθρωπότης εἰς τὰς προσφιλεῖς τῆς πονηρίας, εἶχε συνηθίσει εἰς τὸ διαβρωτικὸν δηλητήριον τῶν ἀρχῶν τῆς τόσον, ὥστε προφανῶς θὰ κατεξάνιστατο ἐναντίον πάσης καινῆς ἀρχῆς, ἣτις θὰ ἔτεινε ν' ἀποσπάσῃ αὐτὴν ἐκ τῶν προσφιλῶν αὐτῆς διατριβῶν. Καὶ ἐκ τοῦ πείσματος τούτου θὰ προέκυπτεν ἡ πάλη, ἡ ἄλλως ἀναπόδραστος. Ἄλλ' ὅποια ἦτο καὶ θὰ ἦτο ἡ πάλη αὕτη; Ὁ Απόστολος σπεύδει νὰ καθορίσῃ τὸ εἶδος αὐτῆς, εὐθὺς ἀμέσως σημειῶν, ὅτι δὲν εἶναι πάλη σαρκὸς καὶ αἵματος, δὲν εἶναι πάλη σωματικῶν, ἀλλὰ πάλη ἀρχῶν, πνευματικῆ, καὶ ὄχι σαρκικῆ πάλη.

Δι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐτοιμασία διὰ πάντα ἀποδυσθεσόμενον εἰς αὐτὴν ὀφείλει νὰ εἶναι ἀνάλογος. Ἐναντίον τῶν φονικῶν ὄπλων ἐπενοήθησαν οἱ θώρακες καὶ ὄλα τὰ ἄλλα ἀμυντικὰ μέσα, ἀλλ' ἐναντίον τῶν προλήψεων ὀφείλει νὰ ἐνδυσθῆ ἡ ψυχὴ τὴν πανοπλίαν τῶν ἀρετῶν, ἣτις εἶναι καὶ πανοπλία τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον. Ἀποτελεῖται δὲ αὕτη ἀπὸ τὰς εὐγενεστέρων ἀρετῶν. Ἐχει ὡς ζώνην περὶ τὴν ὄσφυν τὴν ἀλήθειαν, ὡς θώρακα τὴν δικαιοσύνην, ὡς περιπόδια τὴν εἰρήνην καὶ ὡς θυρεὸν τὴν πίστιν. Πίστις λοιπόν, εἰρήνη, δικαιοσύνη καὶ ἀλήθεια, ἰδοὺ τὰ ὄπλα, δι' ὧν ἕκαστος, ἐνισχυόμενος, δύναται νὰ ἀποδυσθῆ εἰς τὸν μέγαν κοινωνικὸν ἀγῶνα, μὲ τὴν πεποιθησὶν τῆς ἐπικρατήσεως καὶ τῆς ἐπιτυχίας.

Ἄς μὴ μακρυνθῶμεν τῆς πανοπλίας αὐτῆς. Αἱ περιπέτειαι τοῦ βίου ἀκουσίως φέρουσιν ἡμᾶς εἰς προστριβὰς ὀδυνηράς, ἀφ' ὧν θὰ ἐξέλθωμεν καταλλήλως ἐξηρητημένοι καὶ ἐτοιμοί.

Ἡ πάλη, περὶ ἧς ὁμιλεῖ ὁ Ἀπόστολος, διαιωνίζεται. Ἡ ἀντίδρασις ἐν τῇ κοινωνίᾳ δὲν ἐπαυσε νὰ φαίνεται τὰς σκευωρίας τῆς, καὶ αἱ πλεκτάναι τῶν κακιῶν ὑπουλοὶ προβάλονται πρὸ τῶν ρημάτων μας. Πρέπει ἄρα γε νὰ πῆσωμεν θύματα αὐτῶν οἰκτρᾶ; Δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται οὐδὲ νὰ τὸ σκεφθῶμεν. Καλούμεθα ν' ἀγωνισθῶμεν τὸν καλὸν ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος προβάλλεται ἡμῖν, καὶ νὰ φρονῶμεν ἀντάξιοι τῆς κλήσεως ἡμῶν καὶ τοῦ σκοποῦ του. Ἄν ὑπολειφθῶμεν, ἡ ἦττα θὰ εἶναι ἐπώδυνος καὶ αἱ συνέπειαι τῆς θλιβεραῖ. Ἄλλὰ καὶ ἡ νίκη θέλει εἰσθαι τοσοῦτον ὑπέρλαμπρος, ὅσον καὶ ἡ ἐν τῇ κοινωνίᾳ πάλη ὑπῆρξε μεγάλη.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΠΡὸ Τῶν Περιπέτειων

Όλα τὰ μεγάλα γεγονότα, τὰ ὅποια διαδραματίζονται γύρω μας, ὄλα αἱ σκηναί, αἱ ὁποῖαι παραλαύνουσι μοναδικαί πρὸς ἑαυτὰς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, καθὼς κινηματογραφικαὶ ταινίαι, αἱ ὁποῖαι οὐδέποτε ἄλλοτε προεβλήθησαν ἐπὶ τῆς ὀθόνης, ἀφίνουσι τὴν βαθυτέραν ἐντύπωσιν διὰ τὴν ζωὴν, καὶ ἐντείνουσι περισσότερον ἢ ποτε τὴν ἐνυπάρχουσαν εἰς τὴν ψυχὴν τάσιν τῆς παρατηρήσεως, τῆς ἐρεῦνης, τῶν συμπερασμάτων.

Δὲν ὑπάρχει ὄντως ψυχὴ ἀνθρωπίνη, ἡ ὅποια, ἀναλογιζομένη τὴν μεγάλην τραγωδίαν καὶ τὰς συνεπείας τῆς, ἐκτιμῶσα τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἐπὶ τῶν τυχῶν τῆς ἀνθρωπότητος γενικῶς καὶ τῶν ἀτόμων ἰδιαίτερος, νὰ μὴ ἐσταμάτησε πρὸ τῶν φοβερῶν ἐρωτηματικῶν, τὰ ὅποια χαράσσει ἐπὶ τοῦ ὕψους ἐδάφους τὸ ξίφος, καὶ νὰ μὴ ἠσυχολήθῃ μὲ τὸ μέγα πρόβλημα τῆς ὑπάρξεως.

Ἄλλ' ἂν ὄλων τὰ πνεύματα ἠτχολήθησαν καὶ ἀσχολοῦνται ἀκόμη, ἂν διατελώσιν ὑπὸ τὴν πρῶτην ἐντύπωσιν καταστάσεως ἀδοκῆτου, ἐν τούτοις δὲν ἐξέρχονται ἐκ τοῦ πελάγους τῶν συλλογισμῶν τῶν, περιβεβλημένα τὸ αὐτὸ περίβλημα τῶν ἐντύψεων.

Ἡ ὁμοιότης σταμτᾷ ἕως ἐκεῖ, διότι καὶ ἐδῶ ἀκόμη συμβαίνει τὸ περιεργὸν ψυχικὸν φαινόμενον, τὸ ὅποιο πανταχοῦ δύναται τις νὰ συναντήσῃ, καὶ τὸ ὅποιο προκαλεῖ ἀληθῶς τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν.

Τὸ ψυχικὸν αὐτὸ φαινόμενον εἶναι ἡ διαφορὰ τῆς ἀντιλήψεως καὶ ἡ διαφορὰ ἀκόμη τῶν στοιχείων, τὰ ὅποια παρατάσσει ἐκάστη ψυχὴ πρὸς ἀντίδρασιν εἰς τὰ γεγονότα.

Ἐν καὶ τὸ αὐτὸ γεγονός, μία καὶ ἡ αὕτη περιπέτεια, εἰς καὶ ὁ αὐτὸς περισπασμός, ὁ ὁποῖος ἐξίσου ἐπίδραε ἐπὶ διαφορῶν προσώπων, εὐρίσκει ἐν τούτοις διάφορον ὑποδοχὴν εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν τῆς ψυχῆς καὶ ἐκεῖ μεταβάλλει οὕτως εἰπεῖν χρῶμα καὶ ἐνέργειαν, καὶ καθίσταται διάφορος πρὸς ἑαυτὸν, ἀγνώριστος ἴσως.

Συμβαίνει δηλαδὴ ὅτι καὶ μὲ μερικὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, τὰ ὅποια προκαλοῦσι διάφορον ἐπίδρασιν ἀναλόγως τῶν φυσικῶν συνδυασμῶν, ἐφ' ὧν καλοῦνται νὰ ἐνεργήσωσι. Καὶ δι' αὐτὸ περισταμέθα μάρτυρες τοῦ περιεργοῦ θεάματος, νὰ βλέπωμεν δηλονότι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ αἷτιον νὰ προκαλῆ ἐδῶ μὲν τὸ μεϊδιμα, ἐκεῖ τὸ δάκρυ, αὐτοῦ τὴν ψυχραιμίαν, παρέκει τὴν ταραχήν, εἰς τὴν μίαν ψυχὴν τὴν ἀπογοήτευσιν, εἰς τὴν ἄλλην τὴν ἐγκατέρησιν καὶ τὴν ἐλπίδα.

Ἄν θελήσῃ τις νὰ μελετήσῃ τὸ παρατηρούμενον τοῦτο γεγονός, καὶ ἐφ' ὅσον μάλιστα τὸ ἐξετάζει, θέλει ἐννοήσῃ πόσον γενικὸν εἶναι καὶ πόσον αἰώνιον, ἀφοῦ ἡ καλλιτεχνία καὶ ἡ φιλολογία ἀφθονα παρέχουσιν ἀποτυπωμένα καὶ ἀδιαφιλονεικῆτα τὰ μνημεῖα ταῦτα τῆς διαφορῆς αὐτῆς ἀνθρωπίνης ἀντιλήψεως.

Ἀπὸ μίαν σκηνήν, ἡ ὅποια ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Σαίκοπηρ μίαν τραγωδίαν, εἰς Ἀριστοφάνη θὰ ἦνται τὸ θέμα τῆς κωμωδίας του, καὶ ἐνῶ ἐδῶ ὁ καλλιτέχνης εὐρίσκει τὸ πρότυπον τοῦ πόνου, ὁ γελοιογράφος ἀνακαλύπτει πηγὴν ἀκρατήτου γέλωτος καὶ τρελλῆς εὐθυμίας.

Κάθε τι, τέλος, μᾶς πείθει εἰς τὴν ζωὴν, ὅτι ὑπάρχει ἀντιλήψις καὶ ἀντίληψις. Ἡ δὲ διαφορὰ αὕτη τῆς ἀντιλήψεως οὐδὲν ἄλλο ἀποδεικνύει, παρὰ τὴν διάφορον ὑποδοχὴν τῶν αὐτῶν ἐξωτερικῶν γεγονότων ἀπὸ τὰς ψυχάς.

Βλέπετε κάποιον νὰ σύρῃ τὸ βῆμά του βραδύ καὶ ἀσταθῆ πρὸς τὴν αὐτοκτονίαν; Καὶ ὁμοῦ τὸ αἷτιον, τὸ ὅποιον τοῦ ὀπλίζει τὴν χεῖρα μὲ τὸ αὐτοκτόνον ἐγχειρίδιον, εἰς ἕνα ἄλλον θὰ προσκάλει μίαν περιφρονητικὴν χειρονομίαν, ἡ θὰ τοῦ ἐκίνει τὸν γέλωτα. Καὶ ἄς ἦτο τὸ αἷτιον αὐτὸ ὅτι ἐσυνηθίσασμεν νὰ θεωρῶμεν ὡς φοβερὸν καὶ μέγα: δυστυχία, ἔρως, ἀσθένεια, κίνδυνος θανάτου.

Ἄς μὴ νομίσωμεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει τι φοβερὸν εἰς τὴν ζωὴν, τὸ ὅποιον νὰ μὴ ἔχη καὶ τὴν φαι-

δράν του ὄψιν, ὅπως καὶ ἄς μὴ πιστεύσωμεν, ὅτι δὲν εὐρίσκειται καὶ στοιχεῖον πόνου καὶ θλίψεως καὶ εἰς τὴν φαιδρύτεραν περίστασιν τοῦ βίου. Ἐνῶ μία ρομαντικὴ ψυχὴ καὶ εἰς τὰ πίπτοντα φύλλα ἀνακαλύπτει ἀποθησκούσας ὑπάρξεις καὶ κλαίει, ὁ Xavier de Maistre γράφει τὸ φαιδρὸν ἔργον: «Ταξίδιον περὶ τὸ δωμάτιόν μου», τὸ ὅποιον τοῦ ἐνέπνευσε μία ὀδυνηρὰ ἀσθένεια. Τόσον δὲ εἶναι καταπληκτικὴ ἡ διαφορὰ, ὥστε τείνει κανεὶς νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶναι, παρὰ ὅποια θέλωμεν νὰ μᾶς φαίνεται. Ἄλλὰ τότε διατὶ νὰ τὴν περιβάλλωμεν μὲ τὴν μελαγχολίαν, ἀφοῦ δύναμεθα νὰ τὴν ἐνδύσωμεν μὲ τὴν φαιδρότητα, καὶ διατὶ εἰς τὰς θλίψεις τῆς νὰ μὴ ἀντιτάσσωμεν τὸν γέλωτα, ἀντὶ τῶν δικτύων;

Ἐδῶ ἀκριβῶς ἐγκρατεῖ ἡ γενναιοῦτης τῆς ψυχῆς, ἡ τόσον πολυτέμνος, εἰς δὲ τὴν ὑποδοχὴν τῶν περιπέτειων τοῦ βίου συνίσταται ἡ ὑπεροχὴ τῆς. Εἶναι ἄρα γε ἀνάγκη νὰ συστήσῃ τις καὶ νὰ ἐκθειάσῃ τὰς εὐεργεσίας τῆς;

Πολλὰ ἀδόκητα γεγονότα ἐματαιῶσαν ὄνειρα καὶ πόθους, οἱ ὁποῖοι τρυφερώτατα ἐξετράφησαν εἰς τὰς ψυχὰς μας. Ἡ Κλωθὴ καὶ ἡ Ἄτροπος εἰργάσθησαν δι' ἡμᾶς ἀνεξερτήτως τῆς θελήσεώς μας. Ὅσον μεγαλειότεραν ψυχραιμίαν ἀντιτάσσωμεν, τόσον καὶ ὀλιγότερον ἐπιτρέπομεν εἰς τὴν θλίψιν νὰ μᾶς νικήσῃ. Καὶ ἐλυπηθήμεν διὰ περιπέτειαν ἀναξίαν τῆς θλίψεως.

Θ. Κ. Μ.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΑ

Μὲ εἶπες τὴν ὄρα, ποῦ ξένοιαστο παιδί μὲ πρωτόπιασες στὴν ἀγκαλιά σου:

— Ἐλα, ὁ κόσμος εἶναι δικός σου. Διὲς τὸν οὐρανὸν τί γαλάζιος ποῦ εἶναι, διὲς τὰ τριαντάφυλλα μὲ τῆς μεθυστικῆς μυρωδιῆς τους... Τὰ πουλιά γιὰ σένα λὲν τὸ τραγοῦδί τους καὶ τὸ φεγγάρι στὸ κεφάλι σου ρίχνει τῆς ὠχρῆς του ἀκτίνες: γιὰ σένα τὸ κῦμα κατάκοπο ξεψυχᾷ στὰ πόδια τῆς γῆς, γιὰ σένα ὁ μπάτης σιγοσαλεύει τὰ φύλλα... Διὲς τὰ λουλούδια, τὰ δένδρα, τὰ πουλιά, τὴν φύσιν... Διὲς τα, ἀπόλαυσέ τα. Εἶναι δικὰ σου.

Μὰ ἦταν ψεύτικα τὰ λόγια σου, σφιγμένα γυναῖκα! Τὸ μυρωδάτο τριαντάφυλλο μὲ μάτωσε τὰ χέρια καὶ γιὰ χαϊδεύμα τοῦ μπάτη εἶδα τὸν τρελοβορρηθᾶ νὰ μ' ἀνασηκῶνῃ τὰ μαλλιά.

Τὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν ἦταν ἕνα παράπονο κλαψιάρικο καὶ τὸ λαμπύρισμα τοῦ φεγγαριοῦ μ' ἀγρίεψε τὴν ὄψιν...

Κι' ὅταν ἐφυγα ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τῆς μάνας μου, μὲ εἶπες πάλι γυναῖκα:

— Ἐλα, γιὰ σένα κρύβει τὴν ζεστασιά ἡ ἀγκαλιά μου, τὰ στήθη μου γιὰ σένα φυλάγουν τὴν θερμότητά σου, γιὰ σένα κυττάζουν ἐρωτικά τὰ ὄλογάλανα μάτια μου καὶ τὰ ξινθά μου μαλλιά ἐσένα θὰ χαϊδέψουν.

Κι' ἦρτα νὰ ξεκουραστῶ, γυναῖκα, στὴν ἀγκαλιά σου, μὰ ἦταν κρύα, παγωμένη... Γιὰ ἄλλους ἐκρυβες τὴν θερμότητά σου.

Τὰ στήθη σου στὴν ὄψιν μου ἔμειναν μαρομένα, καὶ τὰ χεῖλιά σου δὲν εἶχαν τὴν κοκκινάδα, ποῦ πιστεύω... Τὰ μάτια σου ἀδιάφορα κύταζαν ξένους κόσμους, ξένες ἀγάπες...

Κι' ὅταν ἔμεινα συντρίμι τῆς ζωῆς, ψεύτικα γυναῖκα, πάλι μὲ εἶπες:

— Τώρα πειὰ τελείωσε... Τὰ μάτια σου βαθούλαιναν καὶ τὰ μαλλιά σου πήραν τὸ χρῶμα τοῦ χειμῶνα. Τὸ φίλι σου δὲν ἔχει τῆς νεότητος τὴν θερμότητα...

Τώρα πειὰ τελείωσε!...

Πέρασες τόση ζωὴ μαζί μας!...

Ζῆσε στὰς ἀναμνήσεις σου!

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΜΕ ΤΑ ΠΑΝΙΑ

«Αχ! μωρέ παιδιά μου, ένα πράσινο φανάρι! Τό είδαμε κ' ήρχόντανε με θυμό κατεπάνω μας, να μās φάη. Ήμεις διπλαρωμένοι άκόμα. Τό είδαμε όλοι πειά...»

— Πάει, μās τρακόρισε! φωνάζω μ' άπελπισία. Τό είδε κι' ό καπετάνιος τό πράσινο φανάρι, ποϋ ήρχόντανε με βογγυτό. Έσάσισε.

— «Αη-Νικόλα μ'! άσημένια σου την χαρίζω την σκούνα!»

Αυτό μονόχα πρόφθασε να ειπή ό καπετάνιος. Οί ναύταις όλοι βλέπαμε τό πράσινο φανάρι, ποϋ ήρχόντανε με κρότο cάν μηχανή βαποριοϋ.

— «Ε! από τό βαπόρι! Έ! από τό βαπόρι! φωνάζαμε όλοι, αλλά ό άγέρας επαιρνε προς τά κάτω της φωναίς μας.

Ούτε ξεχώριζαν διόλου από την βοή του βορρηά. — Την καμπάνα! την καμπάνα! άκούμε τότε μιά φωνή.

Και άμέσως άκούμε και την καμπάνα ποϋ έβούζεν άγρια 'ς την πλώρη μας cάν σε λείψανο.

«Απάνω 'ς τό χτύπημα της καμπάνας άκούμε και δυνατό σφύριγμα, σφύριγμα μηχανής. Κ' ένα ξεθύμασμα βαθύ κατόπιν. Ή σκούνα μας τά γύρισε και τό πράσινο φανάρι σταμάτησε μπροστά μας, ένα θηριό, ένα θεοπάπορο!»

Ποιός φώναξε «την καμπάνα»; Κανείς από μās δέν φώναξε. Πώς χτύπησε ή καμπάνα; Κανείς από μās δέν χτύπησε. Ό μάγειρός μας, ένας ποϋ έκαμε σε μοναστήρια, έλεγε πώς είδεν ένα γεροντάκι ζωηρό με άσπρα γένηια, στρογγυλόν cάν τον «Αη-Νικόλα, ποϋ έχτύπησε μονάχος του την καμπάνα.

«Σ την μέση θά μās έκοβεν αν δέν μās έγλύτω- νεν ό «Αη-Νικόλας.

Και μετ' εύλαβείας ή Νεροφίδα, διακόψας την διήγησιν, έκαμε τόν σταυρόν του.

«Όλοι τόν έμιμήθημεν.

— Είδατε, μωρέ παιδιά, τό άσημένιο καραβάκι; έξηκολούθησε πάλιν ή Νεροφίδα. Έκείνο τό άσημένιο καραβάκι, ποϋ κρέμεται από τόν μεγάλο πολυέλαιον 'ς τόν «Αη Νικόλα; Είν' ή σκούνα μας αυτή, ποϋ την έταξεν άσημένια ό καπετάνιος μας 'ς τόν «Αη-Νικόλα τότες ποϋ μās έγλύτωσε.

«Όλη από καθαρό άσήμι καλοδουλεμένο. Μισή όνιά άσήμι. Σε πρώτο ταξίδι, όταν φθάσαμε με τό καλό 'ς τό Ταϊγάνι, ό καπετάνιος μας άμέσως επαράγγειλε μιá άσημένια σκούνα, μισή όκιά, με τά κατάρτια της, με τά πανιά της άνοιχτά, με τά ξάρτια της, όλα άσημένια. Μπροστά 'ς την πλώρη ένα άσημένιο γεροντάκι με στρογγυλά άσημένια γένηια—ό «Αη-Νικόλας—σημαίνει την καμπάνα την άσημένια. Πίσω ό καπετάνιος. Δέν λείπει κι' αυτός. Γονατιστός, ξεκοκύφωτος, άσημένιος.

Είναι τώρα κρεμασμένη 'ς τόν πολυέλαιον του «Αη-Νικόλα. Και όταν ανάφτη ό γερω-Συμβίας, ό άναγνώστης, της λαμπάδες 'ς την πανήγυριν, 'ς την άγρυπνία, και τόν κουνή κατόπιν τόν πολυέλαιον, κουνιέται κ' ή σκούνα ή άσημένια μαζί του πέρα- δώ κ' είναι μιá χαρά να την βλέπης. Θαρρείς και ταξιδεύεις 'ς τη Μαύρη Θάλασσα.

Τό ρουμουλκόν, αφού μās έξήγαγεν έξω από τά ρεύματα, μās άφησε πλέον εις την Προποντίδα.

Ή σκούνα, με όλα τά πανιά, χαριέντως κλί- νουσα προς την μίαν πλευράν, ως επί κυανής κλί- νης με τό πλευρόν νύμφη, λοξοδρομούσα, προσεγ- γίζει ότε μεν προς την άνατολικήν, ότε δε προς την δυτικην άκτήν.

Ό Μαρμαράς, κατόξηρος, με τά λατομεία του και με τούς κολιούς του τούς μαρμαρινούς. «Ατμό- πλοια, γολέτταις, τρεχαντήρια, βρίκια άναίβοκα- ταβαίνουν cάν πουλιά ταξιδιάρικα. Χορταίνει ή καρδιά καθαρόν άέρα και ή όρασις καταπράσι- νην χλόην τών άμπελώνων και φυτειών, αίτινες, παχυσίαι, περιβάλλουσι τά χωρία. Άφίνομεν την Καλόλημνον, ως πάπιαν εν μέσω της Προποντίδος, παίζουσιν, και ούτως, εν χαρά πλέον, με τά πανιά γυαλό-γυαλό, από τούς δύο Τσεμμετζέδες παρα- πλέοντες, άράξαμεν μίαν αύγην από κάτω από τά Ψωμαθεία της Πόλεως. Βόμβος άόριστος, ως άγέμου μακρυνού βόμβος, έφθανε προς ήμās ή βοή της βασιλευούσης. Όταν ανήλθον επί του καταστρώματος, έτριβον και επανέτριβον τούς οφθαλμούς μου, εκθαμβος προδ' του πανοράματος

έκείνου του ζωντανού, τό όποιον έξετυλίσαστο ευ- φρόσυνον ενώπιόν μου. Σάν όνειρον, cάν χιλιό- χρωμον ζωγραφίαν επί κυανού εδάφους έθεώρουν εν θαυμασμή την Πόλιν, την αναθρόσκουσαν μέσα από την όμίχλην, ως αναδυομένην από τών κυμάτων, σύμπλεγμα πολύμορφον κυπαρίσσων, μιναρέδων και θόλων.

— Είδες την Πόλιν, βρέ Γιαννάκη; Έλεγεν ό πλοίαρχος προς τόν έφηβον υιόν του, εν σιγή θεω- ριόντα την άπροσδόκητον εκείνην όπτασίαν του χρυσοϋ και φωτός και άφρου, άτινα, μυστηριωδώς στερεοποιούμενα, μετεμορφούντο εις την Πόλιν τών αγαθών και του πλούτου, την Πόλιν της άναπαύσεως του κεκμηκότος ναύτου, εις τά δρο- σερά κύματα της όποιας, γλυκαινόμενον τό πλοϊον, επαναλαμβάνει τόν προς την Μαύρην Θάλασσαν πικρόν πλοΐν.

— Σάν ψεύτικη, πατέρα!

Είπε μετά ώρην, άφηρημένος προς τό θέαμα ό έφηβος, με παλμούς άνυπομονησίας καρτερών ποτε ν' άπολαύση έγγύτερον, να ψάψη την ευμορ- φον ζωγραφίαν της μεγαλουπόλεως.

— Ήτανάσαν, γκέλ-ντα μπάκι!

Έτραγώδει εκείνην την ώραν γλυκύτατα ό πωλητής του άφράτου μουχαλεμπι από της ύψη- λης τών Ψωμαθειών άκτής.

— Σάν δέν πιστεύης, έλα να ίδής!...

Μαύρα δάκρυα έχυσα την ήμέραν, καθ' ήν έμελ- λον ν' άποχωρισθώ πλέον της αγαπημένης μου σκούνας. Ναυγάος είν' ήμην, δέν θά εκκλαιον τόσον την άπωλεσθείσαν περιουσίαν μου.

— Διατί να μη έχω μίαν σκούναν ιδικήν μου; έλεγεν ό λογισμός μου παραπονούμενος.

— Να ταξιδεύω! Να ταξιδεύω! Πάντα να ταξιδεύω! επανειλάμβανον οι πόθοι μου, όρφανοί, πενθηφορούντες.

Έπί πολύν χρόνον, μετά ταύτα, τās νύκτας, τά όνειρά μου έσχηματίζοντο εν μέσω σχοινίων κ' ιστιών και Ιστιών, εν μέσω πελάγους και άφρου εκ κυμάτων. Πλέοντα, λοξοδρομούντα, καρ- βίζοντα όνειρα. Γαλήνης και τρικυμίας όνειρα. Με τά πανιά όνειρα!

Έως οϋ άφυπνίσθην μίαν πρωίαν με ύπολευ- κάζοντα τόν βαθύν πώγωνα. Τό λευκόν μοι έπρο- ξένησε ρίγος. Ό λογισμός μου δέν έχει πόθους πλωτούς πλέον. Μ' άρέσει τώρα να βλέπω την θάλασσαν από μακράν, έως οϋ έλθη καιρός να βλέπω και τόν κόσμον από μακράν...

Και μόνην ευχαρίστησιν πλέον αισθάνομαι να εκκλησιάζομαι εις τόν ιαόν του άγίου Νικολάου.

Και όταν ό γερω-Συμβίας άνάπτη τόν μέγαν πολυέλαιον και σειη αυτόν, μ' άρέσει να βλέπω να σεΐεται μετ' αυτού και ή άσημένια σκούνα, ή όποία κρέμεται από τόν μέγαν του ναού πολυέ- λαιον, υπό τόν θόλον, τάξιμον εΐλαβες του πλοίαρ- χου μου. Άπαράλλακτη ή σκούνα μου, ή κατα- πράσινη. Με τά κατάρτια, με τά πανιά, με τά σχοινιά, με τάρμενα. Άπαράλλακτη. Άλλά δέν είναι πράσινη πλέον, οϋδε μεγάλη. Είναι μικρά και άσημένια όλη, τάξιμον εύλαβές του πλοίαρχου μου, ποϋ έγλύτωσε μιá φορά από τρομερό τράκο μέσα 'ς τη θάλασσα του Μαρμαρά. Θαρρείς και είναι ή ψυχή της καταπράσινης σκούνας, μικρά, άσημένια σκουνίτσα. Και όταν σεΐεται ό πολυέ- λαιος και σεΐεται κι' αυτή μαζί της πέρα-δω, θαρρώ πώς είμαι μέσα κ' έγώ, και ταξιδεύει ό νοϋς μου πλέον με τά πανιά...

Α. ΜΩΡΑΪΤΙΔΗΣ

ΓΝΩΜΑΙ

✽ Τιμάτε τās γυναίκας με οϋράνια ρόδα στρώ- νουσι την όδδν της επιγείου ζωής μας, συνδέουσι τούς ευτυχείς του έρωτος δεσμούς, και υπό τόν αιδήμονα πέπλον τών χαρίτων τρέφουσι δι' Ιεράς χειρός τά άμάραντα άνθη τών ευγενών αισθη- μάτων.

✽ Πρέπει τις να ήναι μίαν ειδήμον τών κατά τόν βίον, ίνα γινώσκη να ύπομνήη

✽ Οϋδείς είναι ευχαριστημένος δια την περιου- σίαν του, οϋτε δυσαρεστημένος δια τό πνευμά του.

✽ Φεϋ! μάταια όνειρα κατά την νεότητα, όχλη- ροί μόχθοι κατά την άνδρικήν ήλικίαν, πικράι πλάναι κατά τό γήρας και βάσανοι κατά πάσαν εποχήν, ίδου τό στάδιον του άνθρώπου.

ΕΡΕΪΠΙΑ...

«Όλοι όμιλούμεν και γράφομεν δια την ευγενή άθλιότητα, με την όποιαν κατά τούς τελευταίους αυτούς χρόνους παρουσιάζεται ή ζωή, αυτή, δια την όποιαν μικροί και μεγάλοι κινούμεθα, υπάρ- χομεν και αγωνιζόμεθα. Μās έχει επιβάλλη την λατρείαν και την καταναγκαστικήν αγάπην της, όσον κανέν άλλο πρᾶγμα, τό όποιον, μαζή με την πάνσοφον δημιουργίαν, επήραμεν από την καλο- καγαθίαν του Θεοϋ. Ποιός είναι δυνατόν να μās άποδείξη, ότι έχει ποτε γνωρίση κανένα, ό όποιος έμίσησε την ζωήν του; Ό τυφλός, ό σακάτης, ό παραλυτικός, ό ζητιάνος, ό πλούσιος ή ό πτωχός θέλουν να ζήσουν, να βλέπουν, έστω και με μιάν άκρη του ματιοϋ των, τόν κόσμον, άδιάφορον αν αυτός τούς έχει ποτίση τα πικρότερα φαρμάκια, τούς έχει δώση τās άπαισιωτέρας εκ τών δυστυχιών.

Μά, θά μου ειπήτε, υπάρχουν και τόσοι άλλοι, ποϋ πετούν στον άέρα τά μυαλά τους, ή με ένα άκούσιον μακροβούτη στην θάλασσαν ή με δυό πτήχες σχοινι φασκελιώνουν την περιφημη αυτή ζωή, την όποιαν άλλοι τρέμουν και λαχταροϋν να μη την χάσουν.

Δέν πιστεύω να έχετε δίκαιον, αν παραδεχθώ- μεν την στατιστικήν περι αυτοκτονιών, ή όποία έχει άποδείξη, ότι από τούς αυτοκτονούντας οι περισσότεροι είναι τρελλοί και έπομένως από τρελλούς κάθε άλλο, παρά λογικήν και συναίσθη- σιν δια τά περι αυτούς είναι δυνατόν να άποκτή- στε. Ή δέν έχει άποδειχθή συνάμα, ότι οι αυτο- κτονούντες, εϋθύς μετά την άπελπιστικήν τους άπόφασιν, δέν ζητοϋν βοήθειαν και έλεος, δια να επιστρέψουν εις την ζωήν, την όποιαν τόσον απερι- σκεπτα και τραγικά έδοκίμασαν να άποχαιρετίσουν;

Συγγνώμη, αγαπητοί άναγνώσται του «Ασ' Όλα», αν άπεμακρύνθην κάπως άπ' εκείνο, τό όποιον σκοπεύω να γράψω εις την στήλην αυτήν και τό όποιον θά όμολογήσετε, ότι έχει πληρε- στάτην σχέσιν με όσα άνωτέρω προλογικώς άνέφερα. Και ίδου διατί:

Από τό παράθυρό μου προχθές παρηκολού- θησα την βουλημίαν τριών σπουργιτών, οι όποιοι, ριχμένοι εις ένα ξεροκόμματο ψωμιοϋ, τό όποιον έρριψε τό άντικυρνό μου καλόκαρδο δουλικό, δέν ήξευραν πώς με ζωηρά τιτιβίσματα να δειξουν την εκ τούτου χαράν τους. Τό ξεροκόμματο ήτο άρκετά μεγάλο και εκλυόσε από ράμφος εις ράμ- φος και από νύχια εις νύχια τών σπουργιτών, οι όποιοι, cάν άλλοι γραβηάδες, αλήται και άνέστιοι, ήσαν τρελλοί δια την άνέλπιστη πανδαισίαν, ποϋ τούς έστειλε τό δουλικό, επεξηγοϋν την θεϊαν ρήσιν «χορτασθήσονται τά πεισινά»...

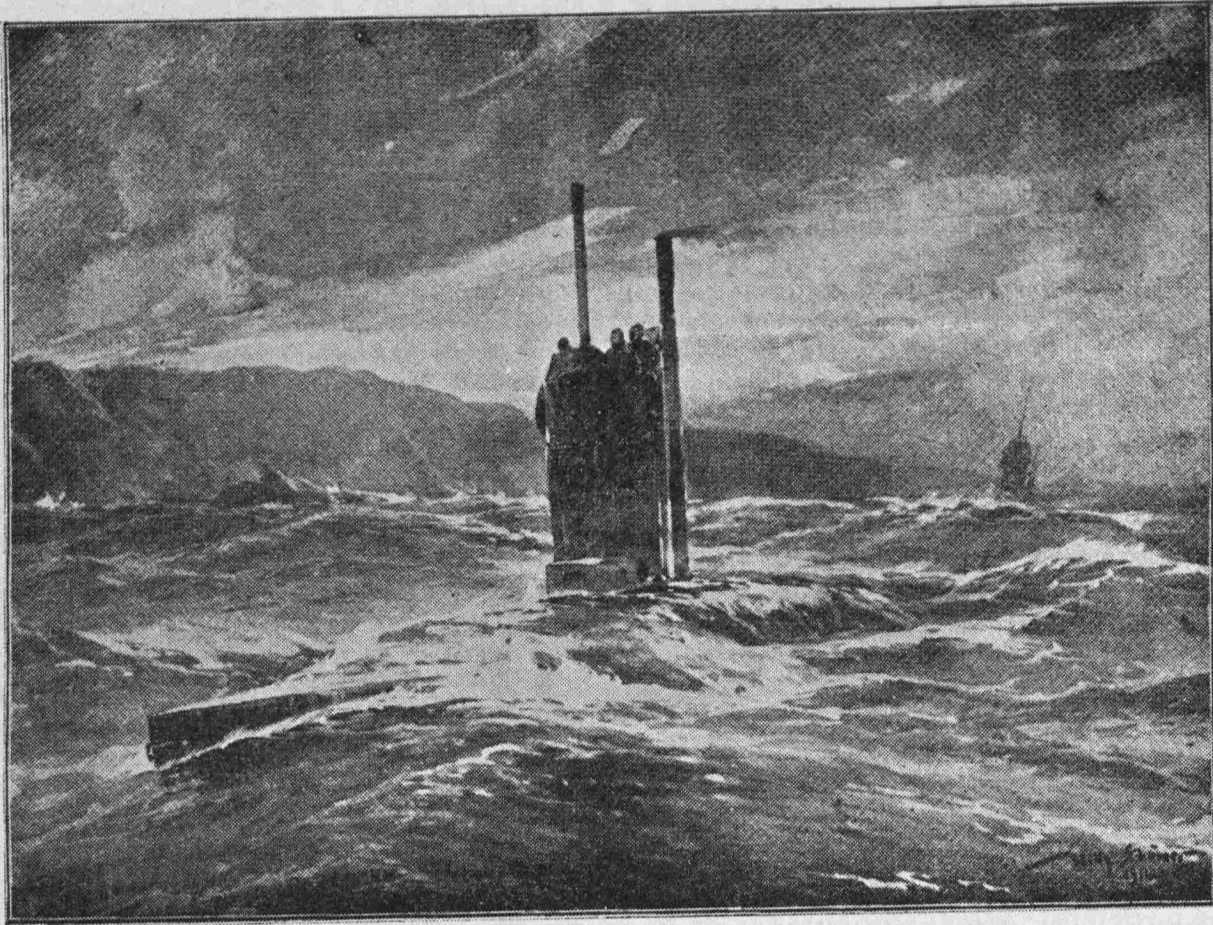
Ποιός όμως θά έπίστευεν, ότι, άλλο, πειδ λιμα- σμένο από τά σπουργίτια πλάσμα, ένα κουρέλι της ζωής, την όποιαν όμως δέν εννοούσε να άφήση με κανένα τρόπον, θά εξήλευε την σπουρ- γιτικήν πανδαισίαν και θά έσπευδε cάν δυνατό της δημιουργίας ον και με την δύναμιν του ισχυ- ρότερου να γίνη κύριος του ξεροκομμάτου; Μάλιστα, ήτο ένα γεροντάκι, άπ' εκείνα, τά όποια, αφού έποτίσθησαν με όλας τās πικρίας άθλιωτάτης πολυχρονίου ζωής, περιφέρουν τώρα μερικά έρειπια αυτής, τά όποια τίποτε δέν τούς κάμει να άποφασίσουν να τά άπαρνηθουν.

Τό γεροντάκι, ζήτημα αν ειχεν έστω και ένα δόντι, ξερομασοϋσε τό ξεροκόμματο με όλην την δύναμιν τών τρεμουλιασμένων σιαγόνων του, και με μειδιάμα, τό όποιον προήρχετο από την σκέ- ψιν, ότι μιάν άκόμη ήμέραν κατώρθωσε να περι- σώση την κουρελιασμένην ζωήν του, ήρχισε να ξεκινᾷ για άλλο λιμέρι, εις τό όποιον θά εύρισκεν ίσως άλλο ξεροκόμματο, τονωτικό της γέρικης βασανισμένης ζωής του.

Τά σπουργίτια έτόνισαν άκόμη μίαν φοράν τό τρελλό τιτιβισμό τους, εξάπαντος εις ήχον οικτου δια τό χρεωκοπημένον εκείνο πλάσμα ζωής, ή όποια, προς ήσυχίαν του φέροντος αυτήν, προ πολλοϋ έπρεπε να μη ύπάρχη.

«Άλλά πώς, αφού «και με τά τόσα βάσανα, πάλ' ή ζωή γλυκειά 'ναι;»

Τό γεροντάκι μās τό άπέδειξε τρανώτατα.

Γερμανικόν υποβρύχιον παρά τας ἀγγλικὰς ἀκίας.

μέ εκφρασι σοβαρή, πού τήν γλύκαιναν περιπλέσσοντά δυο λιγωμένα μαύρα μάτια του.

— Έχεις δίκαιο, Λόλα μου. Καλλίτερα νά μὴν ἔχη κανεὶς μητέρα. Ἄκουσ ἐκεῖ νά σοῦ εἰπῇ τέτοια παληόλογα! Ἐμένα ὁ πατέρας μου ποτὲ δὲν μ' ἔβρισε, ἕνα λόγο κακὸ δὲν ἄκουσα ἀπ' τὸ στόμα του. Μ' ἀγαπᾷ, ὅπως πρέπει ν' ἀγαποῦν οἱ γονεῖς τὰ παιδιὰ τους. Κ' ἡ μητέρα μου ἢ καυμένη μ' ἀγαποῦσε, τὸ θυμοῦμαι καλὰ ἐγώ. Ὅταν μιὰ βραδύα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα ἐφευγε γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον, τὸν παρεκάλεσε νά μ' ἀγαπᾷ καὶ νά μὲ προσέχη καὶ ὁ καυμένος ὁ πατέρας τὴν ἄκουσε... Ἐγὼ δὲν ἔχω μητέρα..., ἀλήθεια..., ἔχω ὅμως πατέρα, πού μ' ἀγαπᾷ ὅπως πρέπει...

Καὶ ἤρχισε νά κλαίῃ μὲ παράπονο τότε ὁ Μίμης στὴν ἐνθύμησιν τῆς καλῆς του μητερούλας, πού ἐφυγεν ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον... γιὰ νά μὴ ξαναγυρίσῃ πειά.

*

Ἡ Λόλα στάθηκε καὶ τὸν ἐκράτησεν ἀπ' τὸ χέρι, ἐκόλλησε τὰ μάτια τῆς τὰ γυαλιστερά, τὰ γυναικίσια, στὰ δακρυσμένα μάτια τοῦ Μίμης, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐκύτταξεν ἔτσι παρακαλεστικά, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ παραπονιάρικη:

— Σώπα, καυμένε Μίμης καὶ σὺ, μὴ κλαῖς... Μήπως ἐγὼ ἔχω μητέρα;...

Καὶ τὰ δυὸ παιδάκια, πιασμένα ἀπ' τὸ χέρι, τραβοῦσαν ἤσυχα κι' ἀμίλητα τὸ δρόμο τους.

Σ. ΜΠ.

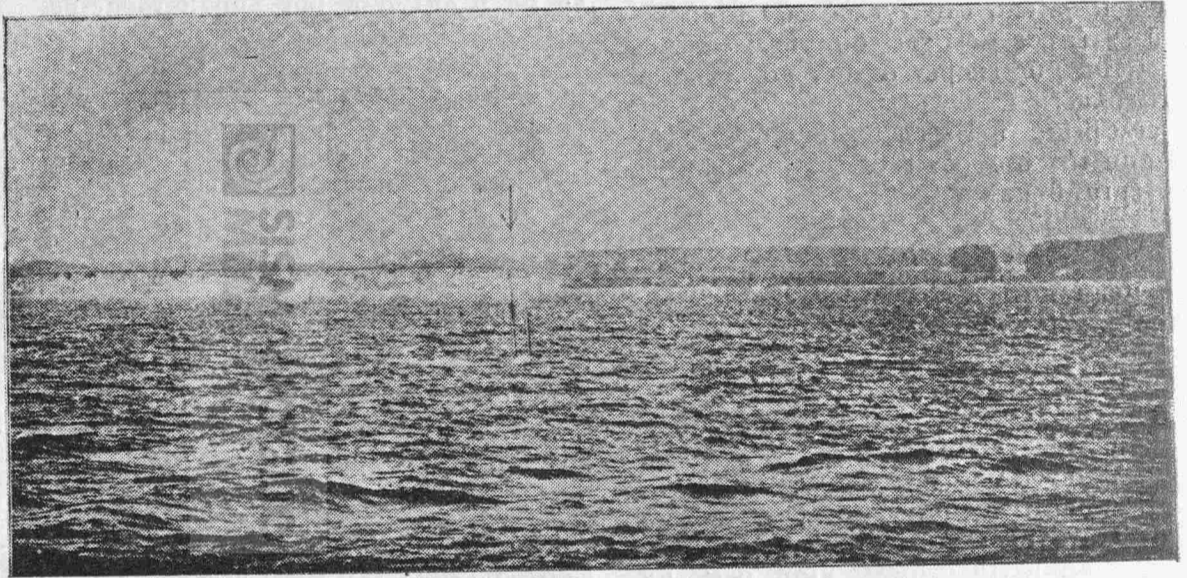
ΔΙΧΩΣ ΜΗΤΕΡΑ

—

Ε — Ἀλήθεια, Λόλα, δὲν ἤξευρες σήμερον μάθημα;
 Β — Καυμένε Μίμης καὶ σὺ, δὲν ἤξευρα! .. Ναί, δὲν ἤξευρα, γιὰτὶ ἡ μητέρα μου εἶναι κακιὰ...
 Ἄχ! εἶναι κακιὰ ἡ μητέρα μου, Μίμης..

Καὶ τὰ ματάκια τῆς τὰ βαθυκάστανα ἀρχίνησαν νά λαμπυρίζουν, καὶ τὰ χεῖλάκια τῆς μαζώχτηκαν ἔτσι παραπονιάρικα, γιὰτὶ θυμήθηκε τῆς χθεσινῆς βρισιῆς τῆς κακιᾶς μητέρας τῆς καὶ τῆς πειὸ κακιᾶς δασκάλας τῆς, τῆς κυρίας Ζενῆ, πού τὴν παραπῆρε τόσο σήμερον στὸ σχολεῖο μπροστὰ στ' ἄλλα παληοκόριτσα, γιὰτὶ δὲν εἶπε καλὰ τὴν ἀνάγνωσι.

Β — Ναί, Μίμης μου, εἶναι κακιὰ ἡ μητέρα μου, πάρα πολὺ κακιὰ. Χθὲς μ' ἔβρισε μὲ τόσα παληόλογα καὶ μ' ἔκαμε νά κλαίω ὅλη νύχτα δίχως νά

Ἐποβρύχιον πλέον ὑπὸ τὴν θάλασσαν.

κλείσω μάτι. Μοῦπε πῶς εἶμαι ἕνα παληοκόριτσο, ἕνα βρωμοκόριτσο δίχως ἀνατροφή. Μοῦπε πῶς εἶμαι χειρότερη ἀπ' τὸ κορίτσι τῆς Γιαννιώσας τῆς πλύστρας μας... Ἄκουσ ἐκεῖ μητέρα νά λέῃ τέτοια λόγια στὸ παιδί τῆς! Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν μπόρεσα νά διαβάσω καὶ γι' αὐτὸ μ' ἔβρισε μὲ τόση περιφρόνησι σήμερον ἡ κυρία Ζενῆ. Ὑστερα ἀπὸ τέτοια λόγια τῆς μητέρας, μποροῦσα νά διαβάσω, Μίμης μου; Δὲν μὲ ἔβρισε τὸ παράπονο

Καὶ τὰ δυὸ παιδάκια μὲ τοὺς σάνικους τοῦ σχολεῖου στὰ χέρια, τραβοῦσαν ἤσυχα τὸ δρόμο τους.

Εἶπε τώρα μισὴ ὥρα πού σχόλασαν κι' ἀκόμη νά στρίψουν τὸ σοκάκι τῆς γειτονιάς γιὰ νά πᾶνε σπῆτια τους.

*

Ἡ Λόλα, ὀκτώ χρόνων κοριτσάκι, ξανθούλα, μὲ μάτια βαθυκάστανα κι' ὀλοστρόγγυλα καὶ μὲ πλούσια σγουρὰ μαλλιά, πού ξεχύνονταν ἀκράτητα μέσ' ἀπ' τὸ ναυτικὸ καπελλάκι τῆς. Μικρούλα, μιὰ σωστὴ γυναῖκα σ' ὅλα τῆς ἡ κορμοστασιά τῆς, ἡ περπατησιά τῆς, ἡ ποδίτσα τῆς, πού ἐλεφετε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μὲ τόσην χαριτωμένην ἀπλότητα, τὰ φερσίματά τῆς, δὲν σ' ἔβριναν νά τὴν κυττάξῃς ἔτσι ἀδιάφορα, ὅπως τὰ ἄλλα κορίτσια. Κάτι σ' ἔφερνε τὰ μάτια σου χωρὶς νά θέλῃς ἐπάνω τῆς.

Κι' ὁ Μίμης, μικρούλης κι' αὐτός, μὲ κοντὰ πανταλονάκια, μὲ ναυτικὴ ἄσπρη μπλουζα καὶ

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ κυκλοφορήσῃ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

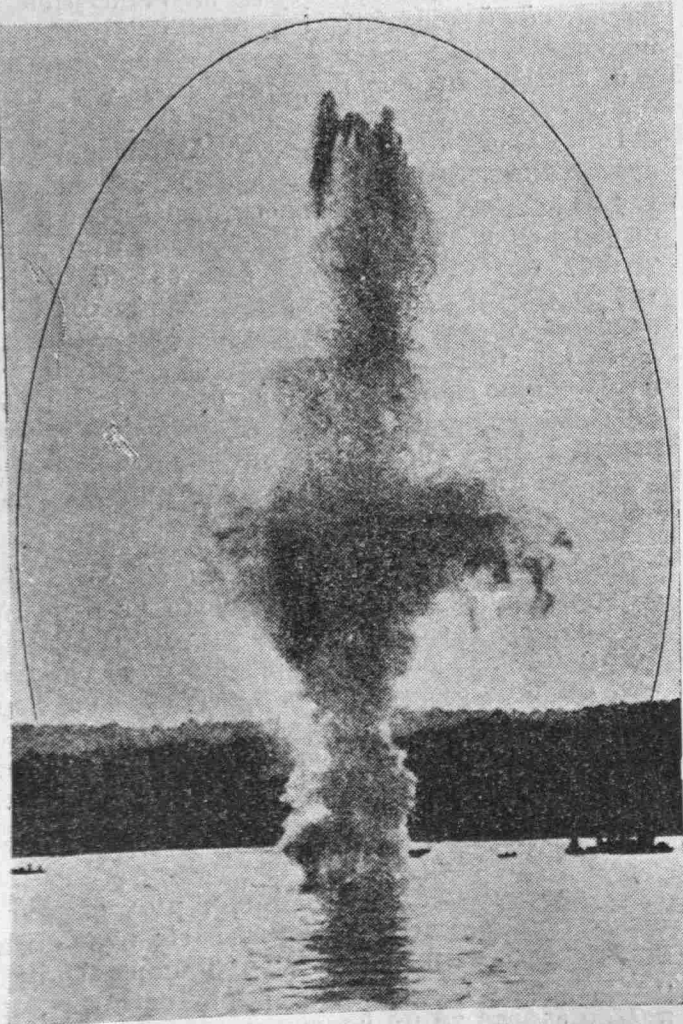
'ΑΩ' Όλα

τοῦ 1915,

ὀπέροχον διὰ τὴν κομψότητά του καὶ τὸν πλοῦτόν του, εἰς ἐκλεκτὴν ὕλην, ὀραίας εἰκόνας καὶ χαριτωμένας γελοιογραφίας.

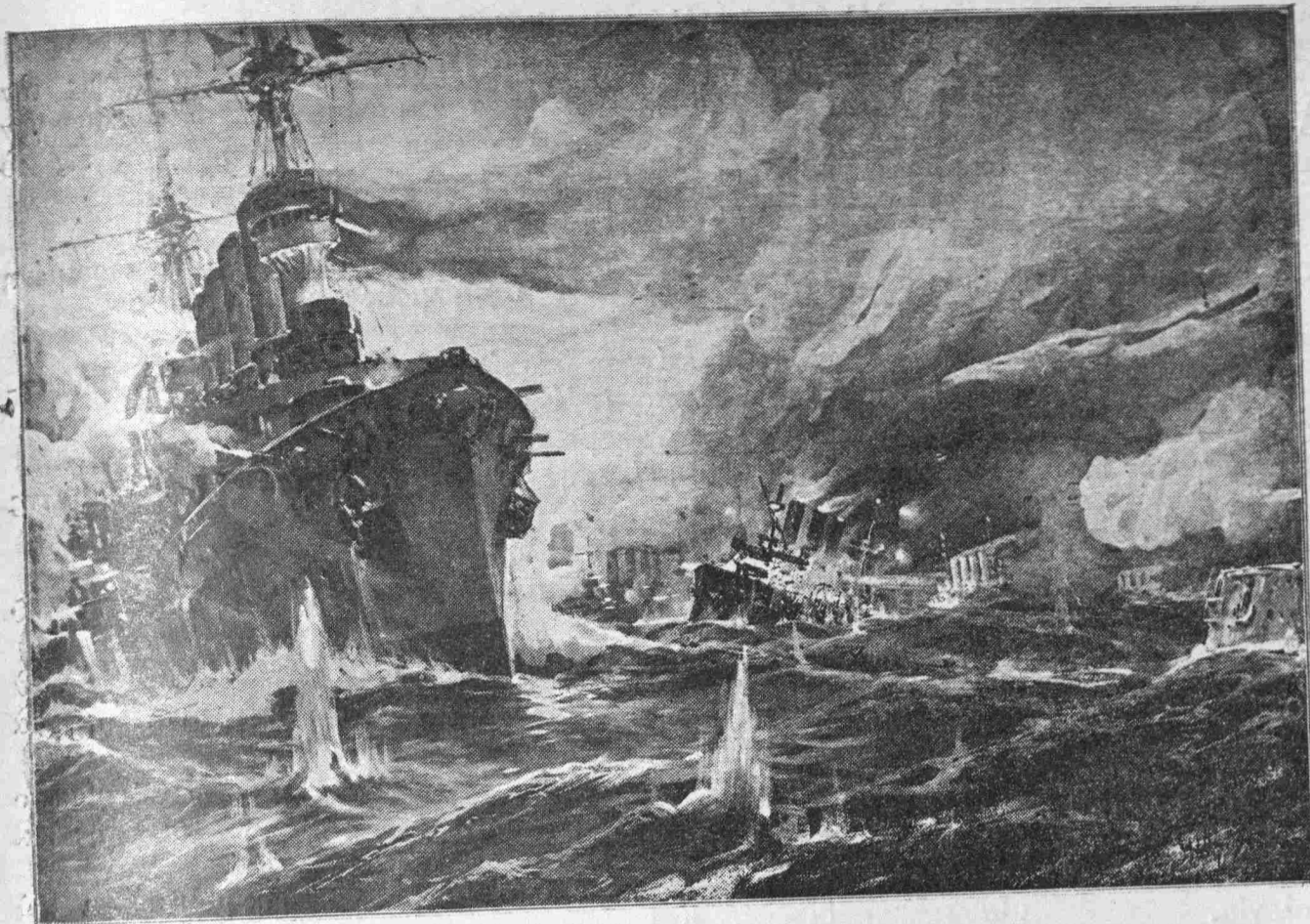
Συνεργάται: Ὅλοι οἱ ἀριστεῖς τοῦ καλέμου καὶ τοῦ χρωστήρος.

Εἰκόνας, ἀληθινὰ ἀριστοτεχνήματα, ἀφθονώταται, θὰ κοσμοῦσι τὸ βιβλίον, τὸ ὀποῖον θὰ εἶναι: τὸ ὀραιότερον ἐντρυφήμα, ὁ φαειδρότερος σύντροφος, τὸ καλλιτεχνικώτερον δῶρον τῆς πρωταχρονιάς.

Ἐκρηγξίς τορπιλλῆς.

Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΗΛΙΚΙΑ

Dresden Scharnhorst Gneisenau Monmouth Good Hope Glasgow Leipzig

‘Η τελευταία παρά την Χιλήν ναυμαχία, καθ’ ην εβυθίσθησαν τὰ ἀγγλικά θωρηκτά «Μαμουθ» και «Γοδ-χόπ».

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΙΑ

Μόνον με την λέξιν αυτήν αισθάνομαι, ότι δύναμαι ν’ αποδώσω εκείνο, τὸ ὅποιον οἱ Γάλλοι καλοῦν *personnalité*.

Και ἡ ἰδιορρυθμία συντελεῖ πολὺ εἰς τὸ θέλητρον τῆς γυναικός. Εἶναι ἀληθές, ὅτι δὲν εἶναι συνήθης καὶ ὅτι ἀπαιτεῖ ἰδιοσυγκρασίαν καὶ ὀξύνοϊαν μεγάλην. Διότι τότε εἴμπορεῖ νὰ καταστήται παράξενον, κάτι, τὸ ὅποιον μόνον τὸ μειδιάμα προκαλεῖ.

Ἄν ἐξετάσετε ὀλίγον τὴν μνήμην σας, θέλετε ἐνθυμηθῆ, ὅτι ἐγνωρίσατε κυρίας με συνηθείας ἰδιαιτέρας τόσοσιν εἰς τὸν βίον, ὅσον καὶ εἰς τὴν περιβολὴν καὶ τὴν κόμμωσιν. Καὶ τὰ πρόσωπα αὐτὰ διετηρήθησαν εἰς τὴν μνήμην σας ὄχι διὰ κανὲν ἄλλο προτέρημά των, ὅσον διὰ τὴν ἰδιορρυθμίαν των αὐτῶν, ἐνῶ ἄλλα, πολὺ σοβαρώτερα πρόσωπα, ἐσβυσαν ἀπὸ τὴν ἐνθύμισίν σας.

Ἡ ἰδιορρυθμία ἔχει τοῦτο τὸ χαρακτηριστικόν, ὅτι διατηρεῖ διαρκῆ τὴν ἀνάμνησιν. Μία κυρία, ἡ ὁποία ἐνδύεται ὅπως καὶ ὄλαι αἱ ἄλλαι, ἡ ὁποία σχηματίζει τὰ μαλλιά της κατὰ τὸν κοινὸν τρόπον, ἀποδεικνύεται, ὅτι ἔχει καὶ κοινὰς ἰδέας, τὰς αὐτὰς κατὰ συνθήκην ἐκφράσεις, καὶ ὅτι τὰ πάντα συμμορφώνει συμφώνως πρὸς τὴν μόδον τῆς ἡμέρας. Καὶ ἡ κυρία αὐτή, με τὴν ἑλλειψιν ταύτην τῆς ἰδιορρυθμίας της, θὰ κινδυνεύσῃ οὐδὲν ἴχνος νὰ ἀφήσῃ εἰς τὴν μνήμην τῶν γνωρίμων της.

Ἐνῶ, τούναντίον, ἐκείνη, ἡ ὁποία γνωρίζει νὰ προσδώσῃ εἰς τὴν χάριν της κάτι τὸ ἰδιαιτέρον, ἡ ὁποία ἐκδηλοῖ με διάκρισιν τὴν προτίμησιν της πρὸς ἓν χρώμα, πρὸς ἓν εἶδος τρόπου, δι’ ἓνα ρυθμὸν τέχνης, δι’ ἓν ἄρωμα, ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐκδηλώνει τὰς ἰδέας της συμφώνως με τὸν χαρακτήρα της καὶ τὰς ἐπιθυμίας της ἀναλόγως τῶν ἀνεξαρτήτων διαθέσεών της, ἐκείνη, ἡ ὁποία, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν φιλίαν ἢ τὸν ἔρωτα, δὲν κατατρίβεται εἰς κοινὰς φράσεις, ἀλλὰ τὰς χρωματίζει με ἓνα ἰδιαιτέρον ρυθμὸν καὶ ἐκφρασιν, ἡ κυρία μεταξὺ χιλίων διὰ τοῦ πρωτοτύπου καὶ ἰδιορρυθμοῦ χαρακτῆρός της, θὰ διατηρήσῃ τὴν φυσιογνωμίαν της καθαρὰν καὶ θὰ ἐντυπώσῃ τὴν εἰκόνα της εἰς τὴν μνήμην ὅλων, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶναι ὄραία, οὔτε πλουσία, οὔτε *mondaine*.

Καὶ τοῦτο, διότι θὰ ἔχη ἐξέλθει ἀπὸ τὴν πληθύν, θὰ προβληθῇ ὡς φωτεινὴ εἰκὼν ἐπὶ σκοτεινοῦ βάθους καὶ θὰ φωτίσῃ διὰ τῆς ἰδίας της λάμπσεως, τοῦ ἰδικοῦ της φωτός, ἐνῶ αἱ ἄλλαι ὡς πλανῆται θὰ δανεῖζονται αἰωνίως τὸ φῶς των ἀπὸ λάμπων ξένης.

ΤΟ ΜΑΝΔΥΛΙ

Τὸ μανδύλι εἰς τὴν ζωὴν τῆς γυναικός παίζει σπουδαῖον ρόλον. Δι’ αὐτὸ καὶ ἡ γυναῖκα ἐξ ἐγνωμοσύνης κατέστησεν αὐτὸ τὸ πρακτικὸν ἀντικείμενον, ἐν πλούσιον ἐξάρτημα τῆς γυναικείας καλαισθησίας. Ποία διαφορὰ μεταξὺ τῶν μανδύλων τῆς σήμερον καὶ τῶν μανδύλων τῆς ἄλλοτε! Τὸν παλαιὸν καιρὸν καὶ τὰ γυναικεία μανδύλια εἶχον τὰς διαστάσεις σινδόνης.

Ἄλλοτε ἐπίσης, εἰς πλησιέστεραν ὁμοίαν ἐποχῆν, τὰ μανδύλια ἦσαν καταστόλιστα ἀπὸ δαντέλλας, καὶ αἱ κυρίαί τοῦ κόσμου ἔπρεπε νὰ τὰ κρατῶσιν εἰς τὴν χεῖρα καθ’ ὅλον τὸν περίπατον καὶ εἰς τὰς ἐπισκέψεις. Αὐτὰ τὰ ἀρχαῖα μανδύλια σήμερον, ὅταν τὰ εὖρη ἢ ἐγγονῆ εἰς τὸ ἐρμάριον τῆς μάμης της, τὰ μεταχειρίζεται ὡς σκεπάσματα μαξιλαριῶν ἢ ὡς πλαίσια διὰ φωτογραφίας τοίχου.

Ἐπειδὴ κατηργήθησαν ἀπὸ τὴν γυναικείαν ἐνδυμασίαν ἡ τσέπες, τὸ μανδύλι ἐγίνε πολὺ μικρὸν καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν ζώνην, εἰς κάποιαν πτυχὴν τοῦ μορσὸς καὶ τέλος εἰς τὸ τσαντάκι, ὅταν ἡ κυρία ἐξέρχεται. Τὰ μανδύλια τῆς πολυτελείας εἶναι ἐλαφρά, καθὼς πεταλοῦδες ἢ πέταλα ἀνθέων, ἀρμονικὰ δὲ πρὸς τὸ κοστούμι τῆς ἐσπερίδος, ἐκ μεταξωτοῦ ἢ βατίστας, ἢ ἀπὸ προδερὶ ἀζούρ, ἀποτελοῦσι τὸ ἀναγκαῖον ἐξάρτημα τῆς περιβολῆς καὶ χρησιμεύει ὡς καταφύγιον τοῦ ἀρώματος

ΙΑΝΘΗ

Ἡ καυμένη νὰ τὸν ἀγαπᾷ τόσοσιν καὶ αὐτὸς νὰ ἦναι τόσοσιν ἀδιάφορος εἰς τὸ αἰσθημά της! Πόσαις φοραῖς δὲν τοῦ τὸ εἶπε με τὰ μάτια της, με τὰ φερσίματά της! Καὶ αὐτὸς; Αὐτὸς διαρκῶς κάνει, ὅτι δὲν νοιώθει τίποτε, καὶ τὴν φαρμακῶνει με τὴν ἀδιαφορίαν του, καὶ τὴν θανατόνει με τὰ πειράγματά του. Συναντῶνται καὶ μένουσιν πάλιν μόνοι. Αὐτὴ ἐτοιμάζεται εἰς ἐπίθεσιν, αὐτὸς ἀκονίζει τὴν φαρμακερὴν του γλώσσαν. Ἐχει ὑπὲρ τὰ 20 χρόνια αὐτὴ καὶ τὴν πειράζει γιὰ τοῦτο αὐτὸς.

— Τί τὸ θέλετε, μ’ ἀρέσει πολὺ ἡ ἡλικία τῶν 16 χρόνων εἰς τὰ κορίτσια. Δὲν εἶναι οὔτε ἄψητα, οὔτε παραγενομένα εἶναι ἡ εὐμορφία εἰς τὴν πρώτην της ἐκδήλωσιν, με τῆς ζωῆς τὸ χρώμα, με...

— Ἡ ἡλικία τῶν 16 χρόνων, δηλαδὴ ἡ ἡλικία μου.

— Ναί... Ἄλλὰ... ὅταν ἡ κόρη εἶναι 17 χρόνων, ἐνῶ δὲν ἔχει χάσει τίποτε ἀπὸ τὴν φρεσκάδα τῶν 16, ἔχει κάπως ἀποκτήσει μικρὰν τῶν πραγμάτων πείραν, ἡ ὁποία ἐνίοτε γίνεται ἀφορμὴ τῆς συστολῆς, ἢ τις προσελκύει τὸν νέον περισσότερον.

— Ἡ ἡλικία τῶν 17 χρόνων, δηλαδὴ ἡ ἡλικία μου. Ἄφου ἔχω συμπληρώσει τὰ 16, φυσικὰ τρέχω εἰς τὰ 17.

— Ναί... Ἄλλὰ... μ’ ὄλας αὐτὰς τὰς ἀρετὰς τῶν 17 χρόνων, λείπει ἡ τέχνη τοῦ γοητεῦσιν καὶ προκαλεῖν τῆς ἡλικίας τῶν 18. Ἐγὼ τρελλαίνομαι διὰ τὴν ἡλικίαν αὐτῆν.

— Δὲν μοῦ λέτε, σὰς παρακαλῶ, ἀπὸ τὰ 1896 ἕως τὰ 1914 δὲν εἶναι... βέβαια σωστὰ 18 χρόνια; καὶ ἔλεγα ὅτι εἶμαι 17. Ἐταὶ δὲν εἶναι; 18 δὲν εἶμαι;

— Ναί... Ἄλλὰ... ὑπὲρ ὅλα αὐτὰ, ἡ συναίσθησις τοῦ τί πράττει μὴ κόρη, γίνεται ἀφορμὴ, γιὰ με τοῦλάχιστον, νὰ τὴν ἀγαπήσω, διότι κολακεύομαι νὰ νομίζω, ὅτι δὲν ἀγαπῶμεν ἔτσι ἀσυναίσθητος, ἀλλὰ κατόπιν σκέψεως καὶ σοβαρῶς. Καὶ ἡ συναίσθησις αὐτὴ δὲν ἀπαντᾶται, παρὰ εἰς τὰ 19 χρόνια.

— Εἶμαι ὑπερχαρῆς, διότι προτιμᾷς τὴν ἡλικίαν μου. Ξεύρετε δὰ, ὅτι ἡμεῖς τὰ κορίτσια, δὲν ἠξεύρω γιὰτί, μὰς ἀρέσει νὰ κρύπτωμεν κανένα χρόνον. Νά, ἐγὼ δὲν λέγω, ὅτι εἶμαι 18 καὶ ἐν τούτοις εἶμαι ἀκριβῶς 19. Ἄρα προτιμᾷς...

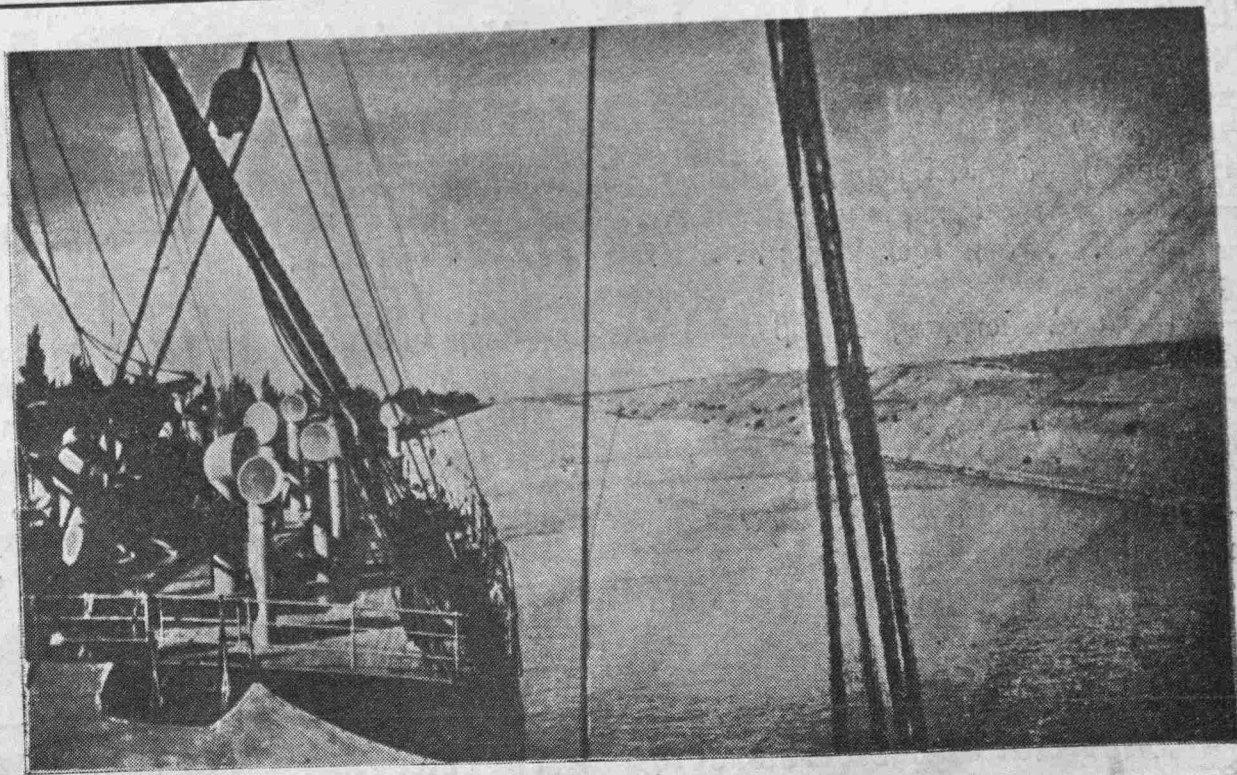
— Ναί... Ἄλλὰ... οἱ τρόποι, ἡ πείρα, τὰ πείσματα, ἡ ἐντελής γνῶσις τῶν πραγμάτων, τὰ πειράγματα, οἱ θυμοὶ τῆς εἰκοσαετίας σὲ κάμουν νὰ παραφρονῆ; ἐξ ἔρωτος καὶ ζηλείας.

— Μὴ με κάνης νὰ ὀργίζωμαι καὶ κατὰ τῆς μαμᾶς μου, διότι, ἂν ἐγὼ κρύπτω ἓνα ἀπὸ τὰ χρόνια, δὲν ἠξεύρω γιὰτί καὶ ἐκείνη θέλει νὰ μὰς κρύπτῃ ἄλλο ἓνα. Ἐγὼ θὰ λέγω ἀπὸ τούδε τὴν ἀληθινὴν μου ἡλικίαν: Εἶμαι σωστὰ 20 χρόνια καὶ χαίρω, διότι αὐτὴ ἡ ἡλικία σὰς κάνει νὰ παραφρονῆτε ἐξ ἔρωτος.

— Ναί... Ἄλλὰ... ἐπειδὴ ἠθελα νὰ δοκιμάσω ὄλας αὐτὰς τὰς ἀρετὰς τῶν ἡλικιῶν, ἀπεφάσισα νὰ ἀγαπήσω κόρην ἀπὸ τὰ 16 τῆς χρόνια.

— !!

I. ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Ἡ διώρυξ τοῦ Σουέζ.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 134

— Ν' αποθάνης! τώρα ποῦ εἶσαι τόσο εὐτυχής!

— Φοβοῦμαι, ὅτι κάποιο ἐμπόδιον θὰ παρακωλύσῃ τὴν εὐτυχίαν μου.

— Ἀφοῦ ὁ Ἰάκωβος σ' ἀγαπᾷ, ἀφοῦ εἶσαι πεπεισμένη, ὅτι σ' ἀγαπᾷ! . . .

— ὦ! εἶμαι βεβαία!

— Σοῦ τὸ εἶπε, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ὅχι, ἀλλὰ κάμνει καλλίτερον: μοῦ τὸ ἀποδεικνύει διὰ τῆς γλυκύτητός του, τῆς τρυφερότητός του πρὸς ἐμέ.

— Σοῦ τὸ εἶπεν; ἐπανέλαβεν ἡ Ἰσαβέλλα.

— Εἶχεν ἀνάγκην νὰ μοῦ τὸ εἰπῇ; Ἐγὼ τοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω πάντοτε, καὶ ἐκεῖνος, ὅταν μ' ἀκούῃ, μοῦ ἀπαντᾷ μὲ φιλήματα καὶ μὲ θερμὰς περιπτύξεις.

— Ἄ! σὲ περιπτύσσεται! Αὐτὸ εἶναι τότε ὁμολογία.

— Καὶ μήπως ἀμφιβάλλεις; Τί σκέπτεσαι, Ἰσαβέλλα; Εἶσαι ὠχρά, τὰ μάτια σου εἶναι θολωμένα, κἄτι μοῦ κρύπτεις.

— Ὅχι, τίποτε σ' ἐρωτῶ, διότι θέλω νὰ εἶσαι τελείως εὐτυχής. Μήπως δὲν εἶμαι διὰ σὲ καὶ μητέρα σου;

— Ἀγαπημένη μου ἀδελφή! μετὰ τὸν Ἰάκωβον, σὲ ἔχω εἰς τὸν κόσμον. Βλέπεις πόσον τὸν ἀγαπῶ; Καὶ ὅμως, ἂν κάποιος μοῦ ἔλεγε νὰ προτιμήσω ἓνα ἐκ τῶν δύο σας, πιστεύω, παρὰ τὸν ἔρωτά μου, ὅτι θὰ προετίμων σέ.

Ἡ Ἰσαβέλλα, ἀκούουσα τοὺς ἀνυποκρίτους αὐτοὺς λόγους, ἤσθάνθη τύψεις διὰ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς πρὸς τὴν Μάρθαν καὶ τὴν ἑρώτησε:

— Σοῦ ἔκαμε λόγον περὶ γάμου;

— Ὅχι, ἀλλὰ προχθὲς μοῦ εἶπε: «Μάρθα, ὅταν σᾶς βλέπω, ὅταν σᾶς ἔχω πλησίον μου, εἶμαι εὐτυχής» μακρὰν σας, δὲν ζῶ, παρὰ μόνον μὲ τὴν ἀνάμνησιν».

— Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν σοῦ εἶπεν, ὅτι σὲ ἀγαπᾷ;

— Ὅχι, ἀλλὰ διατί μ' ἐρωτᾷς ἐπιμόνως; Ἐχεις ὑπόνοιαν, ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷ;

Ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἀπήντησεν.

— Ἰσαβέλλα, σ' ἐρωτῶ, ἀμφιβάλλεις;

— Μάρθα, ἀπήντησεν ἡ ἀδελφή τῆς, ἀπατᾶσαι. Ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶναι ἡ εὐτυχία σου.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην αἱ δύο ἀδελφαὶ δὲν ὠμίλησαν τίποτε ἄλλο σχετικόν. Τὴν ἐπομένην ὁ Ἰάκωβος θὰ μετέβαινεν εἰς τὸ Θιλό. Ἡ Μάρθα τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ κήπου. Ἦτο σκυθρωπή.

— Τί ἔχετε, Μάρθα; Φαίνεσθε ταραγμένη.

— Ὅχι, δὲν ἔχω τίποτε.

— Μὴ ψεύδεσθε, εἶμαι βέβαιος, ὅτι κἄτι μοῦ κρύπτετε.

— Σᾶς βεβαιῶ, ἴσως ἔχω πυρετόν· ξεύρετε πόσον ἔχω λεπτὰ νῦσρα.

Ἐβάδισαν μαζί μερικὰ βήματα· ἐσιώπων. Αἴφνης ἡ κόρη ἐστάθη.

— Ἰάκωβε! τοῦ λέγει.

— Μάρθα!

Ἡ κόρη ἦτο ὠχρά, ἔτρεμε, τὰ μάτια τῆς ἦσαν χαμηλωμένα.

— Ἦθελον νὰ σᾶς κάμω μίαν ἐρώτησιν.

— Ἐμέ; . . . νὰ μ' ἐρωτήσετε; . . . Ἐχετε μήπως ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε;

— Ἦθела νὰ ἐρωτήσω, Ἰάκωβε, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν σοβαρὰν, ἂν μ' ἀγαπᾶτε.

— Ἀπλοϊκὴ ποῦ εἶσαι! Καὶ διατί νὰ μὴ σ' ἀγαπῶ; διατί νὰ ἀτομακρυνθῶ ἀπὸ σᾶς; Μήπως δὲν εἴσθε, ὅπως πρὶν, ὠραία, καλή, εὐγενής; Μήπως ἡ ἀφοσίωσίς μου ἔχει ἀνάγκην ἐκδηλώσεως;

— Ἡ ἀφοσίωσίς σας εἶναι ἀδελφική, τὸ γνωρίζω· ἀλλ' αἱ περιποιήσεις μ' ἔκαμαν νὰ πιστεύω κἄτι πλειότερον.

— Εἶναι ἀληθές, Μάρθα, ὅτι τρέφω διὰ σᾶς τρυφερότητα κἄτι περισσότερον ἢ ἀδελφικήν.

— Μ' ἀγαπᾶτε, Ἰάκωβε; ἐπανέλαβεν.

Ἐκεῖνος οὐδὲν ἀπήντησε. Ποία σκέψις, ὅποια τύψις τὸν ἠμπόδιζε ν' ἀπαντήσῃ; Αἱ χεῖρές του μόνον μηχανικῶς ἔσφιγγον τὰς χεῖρας τῆς Μάρθας. Ἡ δὲ κόρη μὲ πνεῦμα ἀνήσυχον, εἰς τὸ ὅποιον ἐδοноῦντο αἱ ὑπόνοιαι τῆς Ἰσαβέλλας, ἐπανέλαβε:

— Μ' ἀγαπᾶτε, Ἰάκωβε;

Ἡ ἐρώτησις ἦτο κατηγορηματικὴ· ἐχρειάζετο ἐπίσης ὠρισμένη ἀπάντησις. Ὁ νέος ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀπήντησε:

— Ναί! Μάρθα.

Ἄλλ' ἡ κόρη ἐκίνησε δυσπίστως τὴν κεφαλὴν. Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ δὲν τὴν ἱκανοποιεῖ. Ἐκεῖνος τὸ ἠνόησε.

— Μάρθα, τῆς ἐπανέλαβε, σᾶς ἀγαπῶ!

Ἡ νέα ἀνετινάχθη εἰς τὴν φράσιν αὐτὴν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπληρώθησαν ἀπὸ δάκρυα.

— Ἰάκωβε, πόσον εἴσθε καλός! πόσον εἴσθε καλός!

Καὶ ἡ Μάρθα ἀπεμακρύνθη, ἐνῶ ὁ νέος ἐχάνετο ὀπισθεν τοῦ δάσους.

— Τί εἶπα; ἐσκέπτετο, τί ἔκαμα; μίαν κακὴν πράξιν... Ἀλλὰ τοῦ λοιποῦ ἡ νέα δὲν θ' ἀμφιβάλλῃ, καὶ ἂν θὰ εἶμαι δυστυχής, θὰ παρηγοῶμαι ὅμως, βλέπων τὴν εὐτυχίαν τῆς κόρης.

Ἡ Μάρθα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Πύργον. Ἡ Ἰσαβέλλα εὐρίσκειτο μόνη εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὅταν εἰσῆλθεν ἡ Μάρθα, περιχαρὴς καὶ θριαμβευτικὴ, ἡ Ἰσαβέλλα ἐσκέπτετο:

— Εἶναι φοβερόν! κάθε εὐτυχία τῆς ἀδελφῆς μου εἶναι καὶ μία πληγὴ δι' ἐμέ. Καὶ ὅμως τὴν εὐτυχίαν τῆς ἐγὼ τὴν ἐδημιούργησα.

Ἡ Μάρθα διηγῆθη μὲ χαρὰν τὴν σκηνὴν, ἡ ὁποία προηγήθη μὲ τὸν Ἰάκωβον. Ἄλλ' εἰς τὴν διήγησιν ἐκείνην τὸ ἐργόχειρον ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Ἰσαβέλλας καὶ ἡ νέα ἐλιποθύμησεν. Ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία δὲν ἐσυνήθισε νὰ βλέπῃ οὕτω τὴν ἀδελφὴν τῆς, ἀνησύχησεν, ὅταν δὲ ἡ Ἰσαβέλλα ἐπανῆλθεν εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς, ἡ Μάρθα ἤρχισε νὰ διερωτᾶται: ὅποια τάχα ἀφορμὴ προσέβαλε τόσο τὴν Ἰσαβέλλαν;

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ὁ Ἰάκωβος συνητήθη μὲ τὴν Ἰσαβέλλαν.

— Ἰάκωβε, τῷ λέγει ἐκείνη, ἀγαπᾶτε τὴν Μάρθαν;

— Ὀλίγον σᾶς ἐνδιαφέρει.

— Μ' ἐνδιαφέρει, καὶ πολὺ μάλιστα. Εἶναι ἀδελφὴ μου, σχεδὸν κόρη μου. Ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾶτε, εἶναι καλὸν νὰ μὴ βραδύνετε ν' ἀναφέρετε αὐτὸ εἰς τοὺς γονεῖς σας. Ἐπρεπε νὰ τὸ ἐννοήσετε.

— Αὔριον, αὔριον.

— Ἐχει καλῶς.

Καὶ ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἐκρατήθη νὰ μὴ προσθέσῃ:

— Κατεστήσατε τὴν Μάρθαν πολὺ εὐτυχῆ, Ἰάκωβε· βεβαιώθητε, ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη, τὴν ὁποῖαν τρέφω διὰ σᾶς, εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον μεγαλειότερα . . .

Ἡ Ἰσαβέλλα ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ὁ νέος τὴν ἐκράτησεν ἀπὸ τὴν χεῖρα.

— Καὶ ἦτο αὐτό, ποῦ ἠθέλατε νὰ μοῦ εἰπῆτε;

— Μάλιστα· τί θὰ εἶχα νὰ σᾶς εἰπῶ πλειότερα;

— Καὶ ὅμως ἐνθυμείσθε ὅτι σᾶς εἶχα εἰπεῖ εἰς τὸ χωριό, ποῦ ἐμένατε μόναι; Σᾶς εἶπα, ὅτι δὲν ἠγάπων τὴν Μάρθαν . . ., ἀλλὰ . . .

— Σιωπήσατε, σᾶς λέγω, σιωπήσατε!

— Ἰσαβέλλα, εἶμαι τρελλός, σᾶς καθικετεύω, μίαν λέξιν ἀκόμη.

— Χαίρετε!

— Ἰσαβέλλα, μίαν λέξιν . . . Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾶτε; Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι μίαν ὥραν, μίαν στιγμὴν ἠγαπήσατε τὸν ἀδελφόν μου;

— Ἀπαντήσατε κάλλιον σεῖς. Τὸ πιστεύετε;

Ἐσφιξε τὴν κεφαλὴν του μὲ τὰς δύο χεῖράς του καὶ ἀπήντησε:

— Τὸ πιστεύω· μοῦ τὸ ὠμολογήσατε, ἄλλως τε.

— Τότε διατί μ' ἐρωτᾶτε;

— Διότι ἡ στάσις σας εἶναι ἀνεξήγητος.

— Ἰάκωβε, τοῦ ἀπήντησεν ἡ κόρη, εἰς ὅτι μοῦ λέγετε, ἐν ἔχω νὰ σᾶς ἀπαντήσω: Θὰ κάμετε καλὰ νὰ νυμφευθῆτε τὴν Μάρθαν. Αὐτὴ θὰ σᾶς καταστήσῃ εὐτυχῆ. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ εἶμαι εὐτυχής ἐκ τῆς εὐτυχίας τῶν δύο σας.

Ὁ νέος ἔκαμε μίαν χειρονομίαν ὀργῆς.

— Λοιπόν, ἀπήντησεν, ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖτε, μάλιστα· ἀγαπῶ τὴν Μάρθαν καὶ θὰ τὴν νυμφευθῶ, καὶ ἂν μίαν ἡμέραν ἡ δυστυχία μᾶς καταλάβῃ, αὐτὴ ἂς ἐπιπέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας, διότι εἴσθε ἡ πρώτη αὐτῆς αἰτία.

(ἀκολουθεῖ)

Μεγάλαι ἀφίξεις νεωτερισμῶν τῆς ἐποχῆς: ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ. — Τὸ καλλίτερον δῶρον τῶν

Χριστουγέννων: Μία ἐνδυμασία τοῦ Οἴκου ΤΙΡΙΓΓ.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΠΡΟΒΙΒΑΣΜΟΙ

Κάποιος γνώριμός μου με ανέκλυψεν εις τὸ βάθος τοῦ ζυθοπωλείου, ποῦ ἤμην, καὶ ἤλθε νὰ τὸν σφίξω τὸ χέρι.

- Δὲν με συγχαίρεις ;
- Τί τρέχει ;
- Προβιβάσθηκα.
- Ποῦ ;
- Στὸ Poste-Restante.
- Δηλαδή ;
- Τί δηλαδή καὶ ξεδηλαδή, βρε ἀδελφέ, δὲν κατάλαβες ;

- Τίποτε. Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ Poste-Restante ;
- Περιέργο πρᾶγμα· σὰν νὰ μὴ ζῆς μέσα στὴν Πόλι... Νά, σὲ τὸ ἐξηγῶ κατὰ λέξιν : Πῶς νὰ σὲ πῶ... « ἢ ἐν τῷ ταχυδρομείῳ μένουσα ».

Ἐνόμισα, ὅτι εἶχε βοηθὸν καμιά μικρούλα διὰ τὴν νυκτερινὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ταχυδρομείου, ὅπου εἰργάζετο, καὶ ἠτοιμαζόμενη νὰ τὸν σφίξω χέρι καὶ πόδια.

- Δὲν με λές, εἶναι τοῦλάχιστον νόστιμη, ξανθὴ, μελαχροινὴ ;...

- Ποιὰ ;
- Νά, αὐτὴ ἢ... πῶς τὴν εἶπες ; « ἢ ἐν τῷ ταχυδρομείῳ μένουσα... »

Ὁ φίλος μου ἐσταυροκοπήθη με πέντε δάκτυλα καὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ εἰς τὸ χαρτάκι, ποῦ σημειώ- νουνταν ἡ μπίρες, ποῦ ἔπινα.

- Τί διάβολο ! Ἀκόμη στὴν τρίτη βρίσκεσαι τόσο γλήγορα σὲ κτυπᾷ στὸ κεφάλι ;

Ἐστερεὰ πῆρε ὕψος ἱεροκήρυκος καὶ ἐξηκο- λούθησε :

- Δὲν εἶναι οὔτε ξανθούλα, οὔτε μελαχροι- νούλα αὐτὸ τὸ Poste Restante. Εἶναι, ἀπλούστατα, γραμματάκια μ' ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἰρίδος, μυρωμένα, κομψά, καλλιτεχνικά...

Ὁ νοῦς μου πέταξε εἰκοσι χρόνια πίσω καὶ ἔθυμήθηκα ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ Poste Restante με τὸν ὑπάλληλον—ἕνα γεροντάκο με μαῦρα γυα- λιά—ποῦ πάντα κινούσεν ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι ὅταν τὸν ρωτοῦσα ἂν εἶχα κανένα γράμμα.

Ὁ φίλος μου προσέθεσε :

- Βλέπεις, δὲν μπορούσαν νὰ θυσιάσουν ὅλοι εἰς τὸ τραλλόπαιδο τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τὰ μπαλ- κόνια ἢ μέσα εἰς τὰ μαλεμπιτζιδικά. Ἦταν ἀνάγκη καὶ ἡ μοῦσα νὰ προσφέρῃ με τὰ γραμματάκια τὴν εὐγενὴ σύμπραξίν της. Ἀλλὰ πῶς νὰ πάγῃ τὸ γράμμα σίτι ; Ὑπάρχει πάντα ἡ μιμὰ, ὁ ἀδελ- φός, ἡ γειτονιά... Ἐρεῦρον λοιπὸν—θαύμασε ἔδω τὴν πανσοφίαν τοῦ ἀνθρώπου—τὸ Poste- Restante. Σ' ὅποιον ἡ μοῖρα δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐκφράσῃ με τὴν κιθάρα τὰ αἰσθηματὰ του κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς μικρούλας του, τὰ γράφει σ' ἕνα μυρωμένο χιρτί, τ' ἀφίνει εἰς τὸ ταχυδρο- μεῖον...

- Φθάνει, φθάνει, κατάλαβα τὴν δουλειὰ σου...

Ὁ προβιβασθεὶς ὑπάλληλος ἔβαλλε τὸ χέρι εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἤρχισε νὰ με ἀναλύῃ ὅλας τὰς ἀπολαύσεις τῆς νέας του θέσεως.

- Τί ζωὴ ! τί ζωὴ ! φίλε μου, νὰ βλέπῃς ; ὅλο φοβισμένα ματάκια ἀρσενικά καὶ θηλυκὰ νὰ προ- φέρουν ἕνα χαριτωμένο ψευδώνυμον καὶ νὰ σ' ἔρω- τοῦν διελθ' διελθ' :— Pardon, κύριε, μήπως ἔχω κανένα γράμμα ;— Ἀλλοίμονον, ὅταν δὲν ἔχω νὰ τοῖς δώσω τὸ χρωματιστὸ χαρτάκι ! Τὰ ματάκια δακρύζουν, ἀγριεύουν, ἀπελπίζονται, βρίζουν... Βλέπεις, δὲν εἶναι καθόλου δύσκολη δουλειὰ. Ἀπὸ τὸ πρῶν ἕως τὸ βράδυ ὅλο με ὠραία ψευδώνυμα, νόστιμα κοριτσάκια μαθήτριες, μοδιστρούλες...

- Ὡστε εἶσαι εὐχαριστημένος, αἱ !

- Εὐχαριστημένος, λέγει ; ἐνθουσιασμένος ! Ἦσυχὴ δουλειὰ, ξεκουραστικὴ δουλειὰ, μπροσὴ ἀκόμη νὰ σὲ πῶ καὶ λίγὸ καλλιτεχνικὴ...

Ὁ φίλος μου ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν, τύπος χριστοῦ σύζυγου με τρία καλοανατεθραμμένα παιδάκια, ἦτο εὐχαριστημένος, ἐνθουσιασμένος μάλιστα, ἀπὸ τὴν νέαν... καλλιτεχνικὴν του θέσιν.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ἀπὸ τὸν «Βούρδουλαν»

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ' ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ

Τὴ θυμᾶμαι κοριτσάκι πεταχτό, ποῦ σκορποῦσε μέσ' στὸ σίτι τὴν ἐλπίδα, με κοντούτσικο φουστάνι καὶ σχιστό, μ' ἕνα φιδόγκο πάντα δίπλα στὴν κοτσίδα. Ἦταν πλάσμα, φιδουρίνι, νὰ σὰς χαρῶ, μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό !

Μὰ κυλᾶνε τὰ χρονάκια βιαστικά, ἐμγάλωσε τ' ἀθῶο κοριτσάκι, μέσ' στὰ στήθη κατὶ ἀγνωστο γροικᾷ καὶ γυρνᾷ μερὰ-νύχτα στὸ σοκκάκι. Στὴ μαμάκα στήνι ἀγνωστο χορῶ μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό.

Τάχει μπλέξει μ' ἕναν καὶ στὴ γειτονιά με δλόμανρα, βελούδινα τζουλούφια, ποῦ δὲν ἤξευρε κανεὶς του τὴ γεινή, οὔτε πόθεν ἐκράταγε τὴ σκούφια. Τῆς ἐπῆρε ὅτι τίμιο κι' ἱερό μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό !

Εἶν' ἀνάγκη, κοπελλοῦδες, νὰ τὸ πῶ ; αὐτὰ τάχει δὲ συχνὰ ἢ ἀθωότης... Τὴν ἠγάπησε με δόλιο σκοπὸ καὶ δὲν γύρισε πειὰ πίσω ὁ προδότης ! Τί ἀνόητο τὸ κλοῦβιο της ; ξερὸ μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό !

Ὁλομόναχη ἐκεῖ στὴ συμφορὰ τὴν παλῆά της ; συλλογιέται ἱστορία : ἦταν κόρη καὶ ἐκείνη μιὰ φορὰ κι' ὠνειρεύθηκε ἀγάπη καὶ λατρεία. Ἦταν κόρη ! πλασματάκι τρυφερὰ μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό !

Κοπελλοῦδες μου, ἀνοίξαι τ' αὐτιά, μὴ κορώνετε σιτὸν ἔρωτα σὰν θειάφι· μικρὸ λάθος, σὲ μιὰ ξάστερη βραδιά, καὶ περνᾶτε στὸ Μουσεῖο, ἢ στὸ ράφι, γιὰ νὰ ψάλλετε σὲ τόνο θλιβερό : μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό !...

Τέρπανδρος.

Εἰς τὴν ὠραίαν ἐξαδέλφην μου ΜΙΚΑΤΕΡΙΝΗΝ Σ. ΣΚΙΝΔΡΗ καὶ εἰς τὸν εὐτυχῆ της σύζυγον ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ Γ. ΠΑΣΤΣΗ εὐχομαι τὸν συζυγικὸν βίον γεμάτον λούλουδα καὶ γέλια καὶ χαραῖς.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΜΗΛΙΣΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΘΩΡΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΣΤΑΜΠΟΥΛΑ, ΣΟΥΛΤΑΝ ΧΑΜΑΜ, Σανιχὲ χάν, 1-Α' πάτωμα. - Ἀρ. τηλεφ. 98, παραπλεύρως τοῦ καταστ. Ἀδελφῶν Γρυζαγοριδῶν.

Τὸ μόνον ὁμογενὲς κατάστημα, τὸ ὅποιον ἀμιλ- λάται πρὸς ὅλα τὰ τοῦ αὐτοῦ εἶδους ἄλλα διὰ τὴν φιλοκαλίαν, κομψότητα καὶ τὴν καλαισθησίαν, καὶ τὸ μόνον, τὸ ὅποιον κατασκευάζει τὰ στερεώ- τερα καὶ εὐθηνώτερα ἐνδύματα, ἀνταποκρινόμενα πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις ἐκάστου πελάτου.

Ἐν αὐτῷ θέλετε εὐρεῖ ἐνδύματα νεωτέρων συστημάτων, ὡς : Παλτὰ, Παρτεσσοῦ, Κοστού- μια, Πανταλόνια, Πελερίνες, Ἀδιάβροχα, Γελέ- κια, Ρόπ-ντε - σάμπρ κτλ.

Ἴδιαιτερον τμήμα γυναικείων ἐνδυμάτων νεωτέ- ρου συρμού.

Τιμαὶ ὠρισμέναι.

ΚΥΡΙΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ ΑΤΜΟΜΥΛΩΝ Μολύβια διὰ (douilles) ὅλων τῶν διαμέτρων εἰς τὸ Ἑλληνικὸν στοιχειοχτυτήριον «Gutenberg».

ΑΠΟΣ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

Εὐστράτιος πασᾶς Φωτιάδης.— Μετὰ βαθυ- τᾶτης θλίψεως ἀναγράφωμεν τὸν θάνατον τοῦ δια- προπεῦς ὁμογενοῦς τῆς ἡμετέρας πόλεως, τοῦ Εὐστρατίου πασᾶ Φωτιάδου, συνταξιούχου ἱατροῦ, ἐπισυμβάντα τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ ἐν Μπέ- γιογλου. Ὁ μακαρίτης διεκρίνετο τόσον διὰ τὴν εὐγέ- νειαν τῶν τρόπων του, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς του. Ἡ κηδεῖα αὐτοῦ σεμνοπρε- πῆς καὶ ἐπιβάλλουσα ἐν μέσῳ πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου, ἐκτιμῶντος τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, ἐγένετο ἐν Τσεγκέλικοῦ τοῦ Βοσπόρου, ὅπου καὶ ἐτάφη ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς ἐκκλησίας. Ἡ κοινότης αὐτῆ, φόρον εὐγνωμοσύνης ἀποτίουσα τῷ μακαρίτῃ, ἀνθ' ὧν εὐηργετήθη παρ' αὐτοῦ, ἐξέφρασε τοῦτον προση- κόντως ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ διὰ τοῦ διευθυντοῦ τῶν σχολῶν της. Συλλυπούμενοι ἐγκάρ- διος τῇ ἐγκρίτῳ οἰκογενεῖᾳ ἐπὶ τῇ ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, εὐχόμεθα ταύτῃ μὲν τὴν ἐξ ὕψους παρη- γορίαν, τῷ δὲ μεταστάντι γαίαν ἐλαφρᾶν καὶ τὴν μνήμην ἄληστον.— Α.

Ἀρραβῶνες.— Ἐν στενῷ κύκλῳ συγγενῶν καὶ φίλων εὐόνοιοι ἐτελέσθησαν τὴν παρ. Κυριακὴν ἐν Ταταούλοις οἱ ἀρραβῶνες τοῦ κ. Βασιλείου Μ. Μουσουρούλη μετὰ τῆς δεσποινίδος Βασιλι- κῆς Ι. Χρησιδίου. Τοῖς μνηστευθεῖσιν εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέφιν.— Π. Κ.

Βάπτισις.— Τὴν 6ην Δεκεμβρίου ἐτελέσθη ἐν Ἐγγή-καπου ἡ βάπτισις τοῦ ἀρτιγεννήτου τέκνου τοῦ φίλου κ. Ν. Κυριακοπούλου, ὅπερ ἀνεδέξατο ἐκ τῆς κολυμβήθρας ἡ δεσποινὶς Πόλυξένη Σημα- λαρίδου, ὀνομάσασα αὐτὸ Γεώργιον. Τὰ συγχαρη- τηριὰ μας μετὰ τῶν θερμοτέρων εὐχῶν.— Α. Κ.

Ἐπέτειος ἐορτῆ.— Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐώρτασε τὴν ἐπέτειον αὐτῆς ἐορτὴν ἡ ἀπὸ ἔτους λυσιτελῶς καὶ ἀθροῦβως λειτουργοῦσα ἐν Κου- σκουτζούκιοι Φιλεκαπαιδευτικῇ καὶ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν «Ἁγία Βιρβάρ». Μετὰ τὴν συνήθη ἱεροτελεσίαν, καθ' ἣν ἐμνημονεύθη- σαν τὰ ὀνόματα τῶν τε δωρητῶν καὶ δωρητριῶν, ἀνῆλθε τὸ βῆμα ἡ ἐλλόγιμος γραμματεὺς κυρία Φωτίκα Γ. Χρησιδίου, ἣς μετὰ τῆς διακρινοῦ- σης αὐτῆν σιωμυλίας καὶ χάριτος ἀπήγγειλε τὸν πανηγυρικὸν, προκαλέσασα τὰ παταγώδη χειρο- κροτήματα τῶν παρισταμένων, μετὰ τὸ πέρας τοῦ ὁποίου εἶπεν ὀλίγα τινὰ ἐκ τοῦ προχείρου ὁ ἱερατ. προϊστάμενος αἰδес. Οἰκονόμος κ. Μιλτ. Κεστεκίδης, ἐπαινέσας τὸ ἔργον τῆς Ἀδελφότητος καὶ προσθέσας, ὅτι τοιαῦτα σωματεῖα δέον νὰ τυγχάνωσι τῆς δεούσης ὑποστηρίξεως πρὸς ἀνα- κούφισιν τῶν δεινῶν μαστιζομένων. Τὴν τελευταίην ἐπεσφράγιεν ὁ πρὸς ἐξάρχων ἐπίσκοπος κ. Ἀλέξαν- δρος, εὐχηθεὶς τῇ Ἀδελφότητι τὰ κράσιστα. Συγ- χαίροντες τὸ τε Διοικητ. Συμβούλιον τοῦ φιλα- θρωπικοῦ τούτου σωματείου καὶ τὰ μέλη αὐτοῦ, εὐχόμεθα ὅπως ἐξακολουθήσῃ ἀόκνως τὸ θεά- ρεστον αὐτοῦ ἔργον.— Π. Ν. Π.

Κινηματογράφοι.— Τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὸν κινηματογράφον τῆς Ἀδελφότητος «Προόδου τῶν Ταταούλων θὰ προβληθῇ ἡ «Πομπηία», θαυ- μασία καθ' ὅλα ταινία, με ζωηροτάτην ἀναπαρά- στασιν τῆς φοβερᾶς καταστροφῆς τῆς πόλεως ταύ- τῆς ὑπὸ τοῦ Βεζουβίου. Εἶναι μοναδικὴ εὐκαιρία διὰ τοὺς Ταταυλιανούς.

— Εἰς τὸν κινηματογράφον «Σιντράλ» τῆς διό- δου Συρίας τοῦ Μπέ,ιογλου νέαι ταινία με εἰκό- νας ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ πλείστα ἄλλα ὠραία καὶ θαυμάσια. Κέντρον, εἰς τὸ ὅποιον κανεὶς καὶ διασκεδάζει καὶ διδάσκειται.

Θεατρικὴ παράστασις.— Τὴν προσεχῆ Παρα- σκευῇ, 19 τρέχοντος, ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Τεπέ-μπαση κομποῦ καὶ ὠραίου χειμερινοῦ θεά- τρου διδασχθήσεται «Ἡ Ὀρφανὴ τοῦ Μακρίκιοι», ἔργον διασκευασθὲν λιαν ἐπιτυχῶς εἰς δρᾶμα, ἐκ τοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματος τοῦ συναδέλφου κ. Σπ. Τζαννότη, ὑπὸ τοῦ ἠθοποιοῦ κ. Χ. Σαρη- γιάννη, ὅστις καὶ θέλει διδάξῃ αὐτὸ τῇ συμπράξει τῆς γνωστῆς καλλιτέχνιδος κ. Α. Χριστοφορίδου, τοῦ ἠθοποιοῦ κ. Μαυροκεφάλου καὶ τῆς δεσποινί-δος Παρασκευοπούλου. Συνιστῶμεν εἰς ὅλους τὴν παράστασιν ταύτην.

ΤΟ ΔΕΙΚΤΗΡ ΜΑΣ

Χρεωκόπος — ὁ ὡς ἀκολούθως συμβιβαζόμενος μετὰ τῶν δανειστῶν του : εἰς αὐτὸν μένουσιν τὰ χρέη καὶ εἰς ἐκείνους ὁ κόπος.

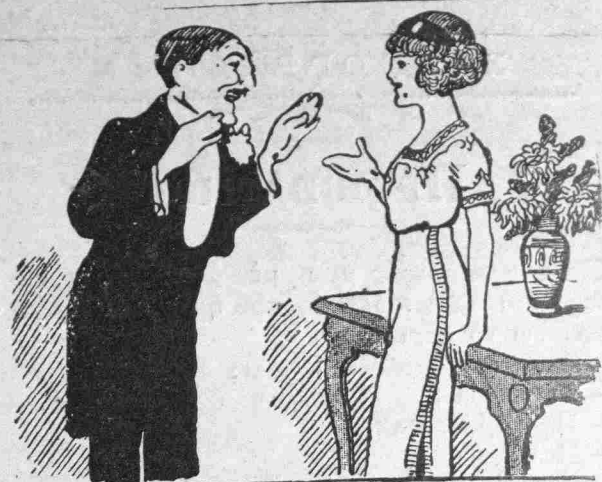
Χρυσός — ὁ βασιλεὺς τῶν μετάλλων καὶ ὁ θεὸς τῶν ἀνθρώπων.

— 'Ο μνηστήρ μου μου έστειλε την φωτογραφίαν του' ήθελα να την βάλω σε μια θέσι, που να την βλέπω συχνά.
— Βάλ' την στον καθρέπτη σου.

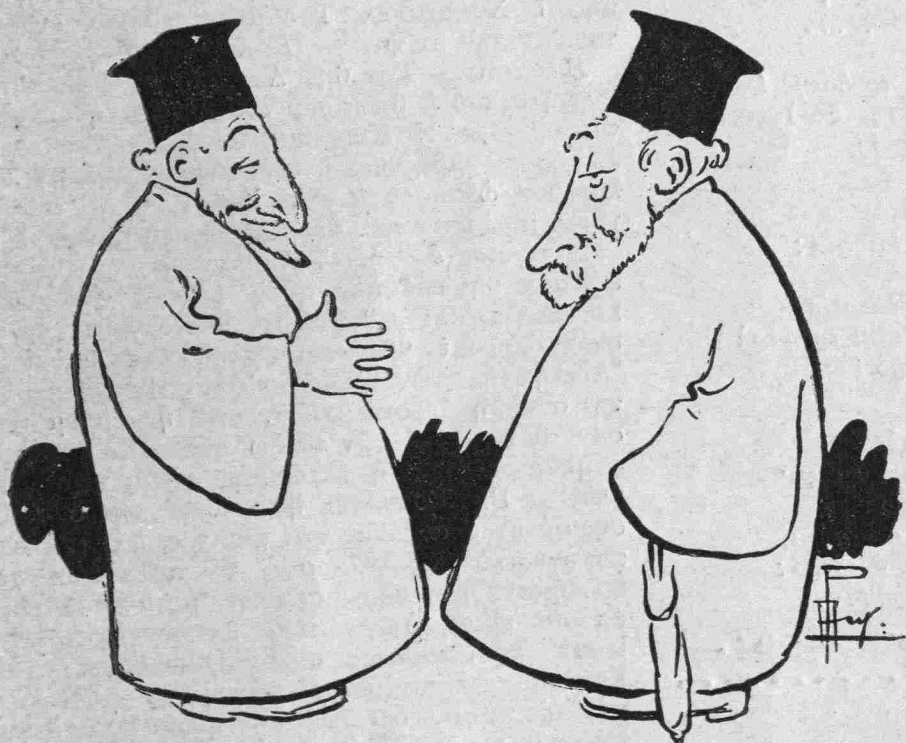

— Περίεργον! ή Λίτσα κ' έγώ σπανίως συνεννοούμεθα, όταν μιλούμε μεταξύ μας.
— Διότι μιλάτε και ή δυο μαζί. Για δοκιμάστε να μιλήη πρώτα ή μια και έπειτα ή άλλη.

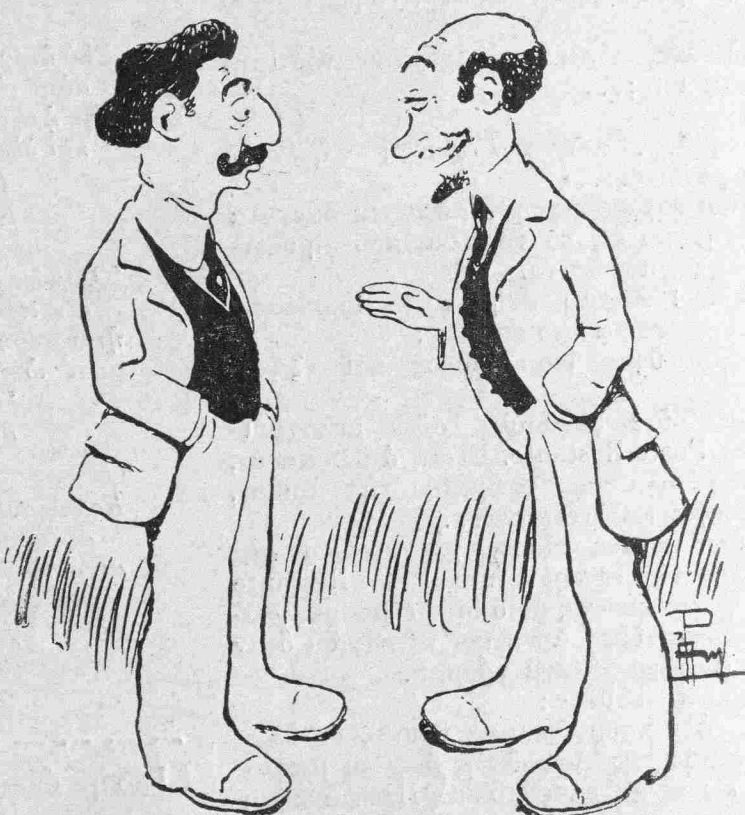
— Τί φείδι που είσαι!
Κ' έγεινος:
— 'Ω γόησσα τών φειδιών!

'Από τὰ ΞΕΦΟΥΡΝΙΣΜΑΤΑ, τὸ ἔξοχον εὐθυμο-γελοιογραφικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Α. ΡΗΓΟΠΟΥΔΟΥ, τὸ ὁποῖον θὰ κυκλοφορήσῃ προσεχῶς.

Δόγια τοῦ κελλιού.

— Οὔτε κηδεῖες, βρὲ ὀδελφέ, δὲν ἔχουμε εἴν πρῶτα. Τί διάβολο! ἔεχασε ὁ κόσμος καὶ νὰ πεθαίνη;
— Μὴν ἀπορεῖς, πάτερ Προκόπιε. Μὴν ξεχιῶς πῶς φέτες κι' οἱ γιατροὶ ἔχουμε κεσάτια.

Συμβουλή μιὰ φορὰ.

— Τί περίεργο κορίτσι αὐτὴ ή ἀρραβωνιαστικιά μου, νάχη τόσο καλὴ ψυχὴ καὶ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὰ ζῶα!
— 'Αφοῦ εἶναι ἔτσι, φίλε μου, σὲ συμβουλεύω νὰ διαλύσης τὸν ἀρραβῶνα.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Από την Ρωσῖαν ἔρχεται κάθε τόσο τὸ ψιλὸν ἐρώτημα: πότε θὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος; Πολὺ φυσικὸν νὰ φιλορρωτοῦν ἀπ' ἐκεῖ, ἀφοῦ ὀλονεν δὸς του καὶ μᾶς ἐκπλήττουν με τὰς... ἀποτυχίας των. Δίγο ἀκόμη, ἂν τὰ τουρκικὰ στρατεύματα τοὺς σκουντήξουν πρὸς τὸν 'Αρῶξην ποταμόν, θὰ τελειώσουν μόνοι τους τὸν πόλεμον καὶ θὰ φωνόξουν: παῖντός, καί: σία καὶ ἀράξαμε.

Εξ ἄλλου καὶ οἱ περιφήμοι θαλασσινοὶ 'Εγγλέζοι ἤρχισαν νὰ οἰσθάνωνται στὰ ναλὰ τὴν τὸλμην τῶν περισσότερον ἀπ' αὐτοὺς θαλασσιγῶν Γερμανῶν, εἰ ὅποιοι τοὺς κτυποῦν τᾶρα καὶ σ' αὐτὴν τὴν ἔστιαν τους. 'Ομολογουμένως ἀναψαν τὸ μπατζάκια τῶν 'Εγγλέζων, καί, ὅπως ἔγραψαν, ή φουρτουνα δὲν τὺς ἄφησε νὰ τιμω-

ρήσουν τὴν γερμανικὴν τὸλμην. "Ὅσο γι' αὐτό, πρὸ πολλοῦ μᾶς ἔχουν πείσει, ὅτι ἔχουν φουρτουνα στὰ... μπατζάκια τους.

Πολλοὶ λέγουν, ὅτι δὲν κατορθώθη ἀκόμη νὰ γίνῃ γνωστὸν, ή Βουλγαρία τι σκοπὸν ἔχει καὶ ποῖοι εἶναι οἱ εὐσεβεῖς πόθοι της. Δὲν τὸ βρισκομεν ὅμως καθόλου σωστὸν τὸ τοιοῦτον, ἀφοῦ τὸ ἔχει ἢ ἢ παστρικά, ὅτι σκοπὸς της εἶναι νὰ φθάσῃ 'στὰ Σκόπια καὶ εὐσεβῆ πόθον της τρέφει νὰ μὴ λειψῇ ἀπὸ τὸ *Μοναστήρι*.

Η ἀκρίβεια τῶν χρειωδῶν τοῦ βίου ἐξακολουθεῖ, τὸ δὲ ἀδυσώπητο στομάχι μας δὸς του καὶ μᾶς ἐξαναγκάζει νὰ τὸ γεμίζωμεν περισσότερον, παρ' ἄλλοις, ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγρίως ὑπερτιμημένα αὐτὰ χρειωδῆ. Καὶ ποῦ εἶναι, παρακαλῶ, οἱ τόσον μεγάλοι καὶ φεβροὶ ἐφευρέται μας; Γιατί δὲν κόμνουν τίποτε, διὰ νὰ θέσουν ἀπαξ διὰ παντὸς τελείαν καὶ παύλαν εἰς τὴν ἀνυ-

πόφορον αὐτὴν βιομηχανίαν τοῦ στομάχου; Τίποτε καὶ ἐν θαυματουργὸν χάπι, ἀλλ' ὄχι ἀπ' ἐκεῖνα, πρὸ ἐγγραφῆς, ὅτι ἀνεκάλυψε κάποιος 'Αμερικανὸς, ἀκριβὰ, ἀκριβότερα καὶ ἀπὸ τὴν ἐπεριμημένην ζώην μας. Διότι εἰς τοιαύτας περιπτώσεις τὸ χάπι αὐτὸ καταντῆ σωστὰ τὸ παροιμιώδες *χρυσωμένο χάπι*.

Εγνώσθη, ὅτι ὑπάρχει κάποια διαφορὰ μετὰξὺ δύο μουσικῶν διὰ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως τρέλλα. Τὴν διαφορὰν τους δέ, καθὰ λέγεται, ἀνέλαβον νὰ ξεκαθαρίσουν τρεῖς γνωστοὶ καθηγηταί, ἐπεξηγοῦντες τὴν σημασίαν τῆς λέξεως καὶ τὴν σχέσιν, τὴν ὁποῖαν ἔχει αὐτὴ πρὸς ἐκάστην ἀπὸ τὰς δύο διαφορετικὰς γνώμας τῶν μουσικῶν. Εἴμεθα περίεργοι νὰ διοῦμε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ καί, ἂν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὑπάρχει καὶ τρέλλα με *σαράντα λάμδα*.

ΠΑΝΕ - ΡΩΤΑΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

'Ο Ιατρός Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

Χειρουργός τῶν 'Εθνικῶν Νοσοκομείων

Δέχεται: Δευτέρα, Τετάρτην καὶ Παρασκευήν, 2-5 μ. μ., εἰς τὸ φαρμακεῖον Νικοπούθη, Γαλατᾶ, Γενῆ-Γιολ, ἀρ. 11 (παραπλεύρως τοῦ Co-opérative) καὶ 5-7 μ. μ. ἐν τῇ κατοικίᾳ του: Péra, rue Rodolphe, No 23, appart. No 1.

ΝΕΟΣ ΟΜΟΓΕΝΗΣ ἀπόφοιτος τῆς Τουρκικῆς Νομικῆς Σχολῆς, κάτοχος δὲ καὶ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, δύναται νὰ διαθέσῃ τὰς πρωτῆς του ὥρας πρὸς διδασκαλίαν τῶν γλωσσῶν τούτων ἐν τινὶ ἀστικῇ σχολῇ τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς ἢ τῶν πέριξ κοινοτήτων. 'Απευθυντέον εἰς Γαλατᾶν, Μικρὸν 'Εθνικὸν Χάνιον, ἀριθμ. 39.

Κυρίαί,

Μόνον ἀπὸ τὸ 'Ιστορικόν τῆς 'Υγιεινῆς τῆς 'Ωραιότητος (Μεγ. ὁδὸς τοῦ Μπέγιογλου, 77) δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ὅλα τὰ καλλυντικὰ σας, ἡγγυημένα διὰ τὴν ἀγνότητά των.